

AZ ÁLLATOK VÉDELME

A BUDAPESTI ÁLLATVÉDŐ EGYESÜLET II. KIADVÁNYA.

SZERKESZTI

HERMAN OTTÓ.

BUDAPEST 1883. FRANKLIN-TÁRSULAT KÖNYVNYOMDÁJA.

TARTALOM.

Δ kis madarak tündére. <i>H. O.-tól</i>	5
Az állat joga. <i>Herman Ottó-tói</i>	9
Jelentés az első évről	38
A mi ünnepeink	54
Fővárosi állatkínzók. <i>H. O.-tól</i>	59
Állatvédelem az angoloknál. Dr. <i>Végh Arthur-tól</i> ..	71
Fontos közlések	77
Okmányok.....	79
A tagok névsora	93

Miben különbözik az ember az állattól? Ez egy oly kérdés, a mely minden gondolkozó embert érdekel.

Az őslények földi maradványaival foglalkozó tudós rétegről rétegre vizsgálja a földgömböt, hogy e kérdésre is megfeleljön. Hiába keresi, mert a test, a «porhüvely» rokonságát találja fel a rég letűnt s ma élő lények között. Fokozatot talál. Lényeges valamit? — azt nem!

A most élő lények kutatója ugyanezt keresi. Ez a porhüvely rokonságán kívül más, az érzelem világába tartozó rokon vonásokat is fedez föl állat és ember között. De ez is csak fokozat.

A táplálkozáson kívül, mely egy alapon nyug-

szik, megtalálja embernél, állatnál a szeretetet, a gyűlöletet; a részvétet, az irigységet; az örömet, a bánatot; a szelídséget, a vadságot; a daczot és a megadást; a hüseget és a hütlenséget. Mindezek s még mások is állatnál, embernél egy tőből fakadnak s csak a fokozatban különböznek.

Es ha tehát sem a szervezet, sem az érzelmek és indulatok sorozatai nem különböztetik meg teljesen az embert az állattól, van-e valami, a mizezeken felülemelkedik s az ember magasabb voltát bizonyítja?

Igenis van!

Föl tud emelkedni az eszményi világba, saját életének, erkölcsének, fejlődésének történelmét írja a jövő nemzedékek okulására.

Ez különbözteti meg az embert az állattól; ez lényeges. — Igaz, csak azt, a ki ember a szó nemes értelmében; kinek szive, esze helyén van; ki a jót nem önzésből, hanem azért gyakorolja, mert jó; gyakorolja önfeláldozással mindenkor és mindenütt, emberrel, állattal szemben.

Képzelőtehetségevel felülemelkedik a világ porán, a rideg anyagiságon s egy szébb, nemesebb világot teremt magának; e világot benépesíti eszményeivel s valahányszor a való sérti, ide, eszményeihet menekül, itt békül ismét meg.

A gyermek mellé őrangyalt képzeli, mely az ár-

tatlanság fölé terjeszti hófehér szárnyait, óvja, vezeti a kisdedet.

A szerető szíveket tündérekkel őrizteti.

A rideg valót eszményképeivel megaranyozza.

Ez különbözteti meg az embert az állattól; ez lényének az a része, a melylyel egy második, örök életre is számít, s ez az, mi arra készti, hogy e második életet a jó, a nemes cselekedetek utján keresse.

Mi is, a kik az állatok védelme körül buzgol-kodunk, jónak és nemesnek hiszszük törekvé-sünket.

Megóvni, megvédeni azokat a lényeket, a melyek a természetet s az embert munkájukkal szolgálják s az ember hatalmába adva, egyedül tőle várhat-ják a jót ----- adjuk meg nekik, óvjuk őket a bántalomtól, védjük az oktalanok durvaságaitól! Ez jó, ez hozzánk méltó.

S e jót átérezve, fölemelkedhetünk mi is a mi eszményeinkhez. Képzeletünk szép világában szárnyra eresztjük a tündért, hadd szórja az élő természet legkedvesebb lényeinek, az erdő és mező szárnyas dalnokainak az eledelt; megérdelemlik ők azt lényök szeretetreméltóságáért, a munkáért, a melyet végeznek, dalaikért, a melyekkel felvidít-ják kedélyünket — s a miért ezt oly önzetlenül teszik, bizony megérdelemlik a gondozást nemcsak egy képzelt világ tündérétől, hanem élőmagunktól is.

Az ég madarainak jótékony tündére legyen ifjú egyesületünk jelképe. Ez jusson eszükbe télvíz idején azoknak az élő tündéreknek is, kik szemük fényével, szívük melegével, szeretetük minden átölelő hatalmával minden föléleszthetnek, minden, de minden boldogítva, a sziveken javíthatnak — csak akarniok kell.

De akarni és nyomban tenni is kell; mert valamint a gyermek órangyalá csak akkor ója meg a gyermeket biztosan, ha az anya sohasem veszi le róla a szemét, úgy a kis madarak tündére is csak akkor fog gondoskokni kicsinyeiről, ha nemes szívű nők megteszik a magukét.

Arany egy mondás az: «segíts magadon s az isten is megsegít!» E mondás nyomán biztatta a puritánok istenfélő vezére is hadait, mondván: «bízzatok istenben és tartsátok szárazon a puskaport!» Es ugyan e nyomon mondjuk mi: «higye-tek a tündérbe és szórjatok télvíz idején eledelt a kis madaraknak!»

H. O.

AZ ÁLLAT JOGA

AZ ÁLLATVÉDŐ EGYESÜLET ESTÉLYÉN 1882. ÉVI DECEMBER 2-ÁN ELŐADTA

HERMAN OTTÓ.

Az eszme, melynek egyszerű szószólójául válalkozom, legjobb, legbensőbb meggyőződésem szerint, a valóban nemes eszmék közé tartozik; noha igaz az is, hogy az az eszme, nemességére nézve még átalánosan elismerve nincsen; noha igaz, t. hölgyeim és uraim, hogy a társadalom áramlatai közepette, kivált oly korban, mint a minő a miénk, hol az önzés az uralkodó, az érzellem pedig az önzésnek van alárendelve, sok nemes és sok szép eszme alig tud felszínre vergődni és legkevésbbé tud a társadalomban üdvöt hozólag meggyökerezni. En megvallom őszintén, akkor, midőn nehány buzgó férfiú társaságában az állatvédelem nemes eszméje fölött tanakodtam, hogy akkor magamnak is voltak kétségeim, mert isme-

rem én azt a magyar szalmatüzet; sőt majdnem megzavarodtam, a midőn egy kitűnő nő., ki az életet, ki a kort és embereket ismeri, de GERANDO ANTÓNIA, egy levelében azt kérdezte tőlem, hogy vajon az állatvédelem helyett nem kellene-e inkább oly társulatot alakítani, mely az ember védelmét tűzné ki czéljául?

Igaz, t. hölgyeim és uraim! én magam is ismerem az emberiség nyomorát, ismerem a kunyhók lakóit, sőt még azokat is, kik még sokkal mélyebben laknak és nyomorognak és így elismerem, hogy azoknak érdekében a társadalomnak minden meg kell tennie, minden el kell követnie; de viszont midőn elismerem, hogy ez fontos és szükséges, nem tagadhatom azt sem — s remélem, senki sem fogja tagadni — hogy a társadalom a minő bonyodalmas, ma minden csak a munkafelosztás elvének alapján oldhat meg és nekünk nem szabad egy eszmét sem elhanyagolnunk, nem szabad egy eszmének életbeléptetésével késlekednünk, ha ez az eszme olyan, hogy az embereken javít, a szivet jótékonyan meghatja; mert hiszen a mint áll az a téTEL, hogy a jó ember, ki megvédelmezi embertársát, megvédi az állatot is; viszont áll az is, hogy a ki az állat iránt érző szívvel viseltetik, embertársa iránt sem fog másképen viselteni. És itt kerestem én annak a jogosultságát is,

hogy az állatvédelmet nálunk Magyarország fővárosában fel kell karolnunk.

Mert t. hölgyeim és uraim, a mennyire kétségebe vonják például a magyar nemzetnek kulturális állását, a mennyire ismeretlen a külföld előtt e nemzetnek a szép és nemes iránt való fogékony-sága: annálinkább s megfeszített erővel kell felvethetünk a nemes jelszavakat és eszméket nemcsak, hanem meg kell azokat testesítenünk is, hogy a kétséget, melyet a külföld irántunk táplál, eloszlassuk. íme, fölvetem az eszmét.

Az a viszony, mely a modern felfogás szerint az emberek és az állatok között fennáll, nagyon könnyen érthető. Egy anyatermészet szüleménye minden a kettő, az élethez egyenlő joguk van. Tévedhet a felfogás a túlhajtásba s fölpszállhat a tiszta jogérzet magaslatáig, a mint azt az egyes ember lelkülete, vagy a társadalom szelleme magával hozza; de a viszony valódi lényege az, a mint kifejtettem. Csak a napokban olvashattuk a hírlapokban, hogy egy dús gazdag angol lady meg-halván, összes vagyonát, ezernyi-ezer font ster-linget állatok ápolására és megvédésére hagyományozta; indokolta pedig végrendelkezését azzal, hogy őt az emberek minden megcsalták, az állatok soha sem!

Hát t. hölgyeim és uraim, én még kísérletet sem akarok tenni, hogy az emberi szív ismeretéből

kiindulva vizsgáljam azt, vájon mennyi csalódás, mennyi boldogtalanság érhette e nőnek szívét, hogy végre is oly fanyarul gondolkozott embertársairól és oly magasztosan az állatokról; a tény megvan.

Az igaz, hogy a kit az emberi társadalom elhagy, az ha teheti, félrevonul és a megbántott szivek érzékenységéről szóló irodalom ezer és ezer történetet mond el nekünk, a melyekben pld. az ember és kutyája közti viszony rajzolva van, s a mely egyes történeteknek vége rendesen az, hogy az embert elhagyta minden, csupán csak kutyája nem, mely vele éhezett, vele türt, sőt midőn ura meghalt, annak sírhalmán ő is elveszett. Hát a mai korban, a midőn az állatvédelem eszméjét fölvetettük, mi már nem vagyunk képesek a szentimentalizmus ilyen fokáig fölemelkedni! Azt mondjuk reá: beteg kedély szüleménye.

E képnek természetesen van ellentéte is. Az emberiségnak legsötétebb korszakát okvetlenül a középkor képezi s ennek a középkornak legsötétebb foltja, egyáltalában az emberiséget, úgy mondhatnám, meggyalázó foltja az, mikor az emberek lelkismeretük miatt üldöz tettek. Akkor állott fenn, kivált Spanyolországban, a szent inquisitíó s a történet könyvei megtartották számunkra azt az iszonyatos képet, a mikor a nagyinquisitor az úgynevezett eretnekeket olajos üstbe ültettette, az

olajos üst alatt tüzet gyújt at ott; és hogy az ő borzasztó gyönyöre teljes legyen és tökéletes, tartósnak is kellett lennie, oly festőt tartott tehát, kit Faprestó melléknéven ismer a történet s kinek az volt a mestersége és föladata, hogy percz alatt papírra vesse azokat a szörnyű vonásokat, a melyeket az áldozat arcza váltott; és az inquisitor gyönyörködött, hogy az áldozatnak úgy, amint az olaj jobban-jobban melegedett, miként változtak arcvonásai, miként szállta meg a rettegés, hogyan fokozódott félelme egészen a kétségebesésig. Mi borzadálylyal fordulunk el e képtől, pedig én mégis azt állítom, hogy az állatokkal való bánásmód tekintetében alig maradunk el messze a szent inquisitíó mögött!

Itt a főváros kellő közepében, — nem mondomb, hogy rósz szív sugallatára, hanem inkább megrógzött szokásból — mert hát van nekünk elég rósz szokásunk is, melyeknek rosszaságát csak azért nem érezzük, mert gyermekkorunktól fogva bennök növekedtünk, mert úgy láttuk vala haza és folytatjuk tovább, — hát bizony megveszik ott a Dunaparton azt a szegény potykát, elevennek kell lennie, nehogy gyanúba essék, hogy tegnapi vagy tegnapelőtti, viszik a konyhába és visszajáról szedik le az úgynevezett halpénzeit! Hátak szent inquisitíó éppen ezt az eljárást gyakorolta,

a midőn szíjat hasíttatott az eretnekek hátáról, vagy elevenen nyúzatta áldozatait!

És az üst? — Hát a szegény rákokat nem ele-venen teszik-e a hideg vízbe s nem gyújtják alá-juk a tüzet? S vájon ki gyönyörködik legtöbbször azokon a «mulatságos» fizckándozásokon, a melyek folyton fokozódnak? Bizony, bizony az apróka gyermekek, a kis inquisitorok, a kiktől nem borzadhatunk, mert hiszen szívünkben hor-dozzuk őket.

Nem szükséges egyéb, csak a modern Faprestó, ki a rák fizckánkolását, halálvergődését papírra tegye!

És épen most, hogy önök oly kegyesek voltak ily rósz időben ide fáradni, ezért én nagyhalával tartozom önöknek, de ismét sajnáлом is, hogy éppen ily rósz időben fáradtak, sajnáлом legin-kább azért, mert épen ilyen rósz időben utcza-szerte látjuk a keservesnél keservesebb képeket, hiszen lovaink és egyéb állataink ilyenkor szen-vedik át a kínok egész irgalmatlanságát: ízeti őket az emberi szívtelenség ostorcsapással azért, mert becsületesen szolgálnak!

Bármerre tekintsünk, mindig és mindenütt oly képeket látunk, melyek össze nem egyeztethetők a valódi kulturnép fogalmával. Es nekünk sok-szor szégyenkeznünk kell, midőn fővárosunkba érkeznek az angolok, az amerikaiak, kiknél az

állatvédelem oly nagy tökélyre van vive s kiknek éppen azért rögtön szemükbe ötlik az a rósz bánaismód, s kik akként ítélnek, hogy egy népnek, mely az őt szolgáló állattal ily rosszul bánik, rósz a szive is!

De legyen ez elég; hiszen én nem ezt választót-tam mai előadásom tárgyául, hanem választottam: *az állatok jogát*. Én ezt a jogot a természet és a társadalom szempontjából akarom kifejteni; előbb a természetből, hogy később a társadalomra alkalmazhassam.

En szeretem azokat a régi, múlt századbeli, vagy még régibb magyar könyveket forgatni. Van azokban bizonyos naivság, van kivált az, a mi már ma a ritkaságok közé tartozik, t. i. jó magyar zamatos stylus és észjárás. Erre az észjárásra vonatkozólag föltettem magamnak a kérdést, hogy miként tekintették a régi magyarok az állat viszonját a természethez? Volt-e azoknak az Íróknak, illetőleg az embereknek valami érzékük az iránt a haszon iránt, vagy az iránt a viszony iránt, melyben az állatok az emberekhez, viszont az állatok a természet háztartásához állanak?

Íme itt van egy könyv, száz évnél is régibb, címe: «Egy jeles Vadkert» 1769-ből. Igaz, hogy fordítás; de fordította egy tőről metszett magyar-ember, tiszteletes MISKOLCZI GÁSPÁR uram, ki nemzetiségenek minden tulajdonságaival ékeskedett,

tehát okoskodó is vala s így derekasan beléönté a fordításba saját magvas észjárását is.

Szerinte az isten Doktorokat rendelt az ember számára, hogy a természet megértésére tanítsák s egy pontban azután igen szépen mondja, hogy az ember tanulhat az állattól: «Mértékletes életet, midőn t. i. az istenes, kegyes ember látja, a bárom, melly igen mértékletes, hogy senki kedvéért vagy veréséért többet nem eszik s iszik, hanem tsak a mennyi az ö természetének egyszer elég» nyomatékul oda téve egy ékes rigmust, mely ckképen szól:

Ne igyál a mikor nem kell,
Senkire ne köszönd mértékkel;
Végy példát a te ökrödrül,
Ki nem iszik kelletnél!

A «Természetet vizsgáló Tudományt» azután elmondja méltóságosnak és hasznosnak.

Méltóságos voltát egészen a paradicsomból kezdi bizonyítgatni, megcsudálván Adám Atyának derekas tudományát, «midőn minden elő állatoknak természetekhez illendő nevet tudott adni».

Hasznos voltát látja abban, hogy discursusokra adnak okot és anyagot, azután megfigyelésekre, a melyekből kivehetjük «az ö sokféle természeteket, külömbkülömbfélc szépségeket, nagyságokat és

indulatokat. Hasznos voltokat, minthogy tsak a legkisebb állatoknak is nagy hasznai vannak. Rendtartásokat a szaporodásban és bizonyos helyekre való szokásban. Az embereknek szolgálatjukban való hűségeket, melly terhes szolgálatot magokról könnyen leveti lelnének, ha esmernék a magok erejeket.»

Hát elhagyva a sallangot, a melyet MISKOLCZI GÁSPÁK uram kora megkívánt, ma is csak úgy tudjuk ezeket.

Ő teljes tökéletesen meg volt győződve arról, hogy az állatok a természetben hasznos szolgálatot végeznek, még pedig nemcsak azok, melyek egyáltalában az emberiségnek mindig feltűntek, hanem azok is, a melyeket helylyel közzel «alávaló bogarak, békák és tetvek» néven szólítgat.

Mondja: «A Fetskék nappal méheket és darasokat fogdosnak s meg is eszik; a Denevérek pedig éjjel intselkednek a szúnyogok s egyéb bogarak után: *Es így ezek kelten az Aert éjjel és nappal tisztogatják.*»

A hollókról azt mondja rendeltetésre nézve: hogy a megsenyvedt büdös dögöket a földszinéről hamar kitisztítás; hogy a földben termett férgeket el fogyasszák, a melly végett látjuk, a szántókat mely sokan kísérik; a Harkályok avagy Küllők hasonlóképen az ő hegyes erős orrokkal

az élőfáknak kérgeit által-vagdátsolván, úgy tisz-togatják meg azokat a férgektől stb.

Azután leszáll azokig, a melyek iránt még ma is kivált a szépnem gyakran teljes idiosynkrasiával viseltetik, a melyek ma is letapostatnak, agyon-üttetnek, mondván: «A Pókok, kígyók, varasbékák, szúnyogok s több efféle férgek, igen sokat használnak a természetnek.»

Megtisztogatva ezeket azokból a következtetésekben, a melyek kivált a szentírás át nem értésséből folytak, a szemlélődés egészséges s végső következményében a tudomány mai színvonalán is megállja a helyet. Én e régi krónikából többet felolvasni nem akarok, csak azt akartam kimutatni, hogy már akkor is meg volt az érzék az iránt, hogy az állatok valósággal hasznott hajtanak. E haszon belátása vezet a jog félismeréséhez.

Ezekkel szemben a tudomány álláspontja ma természetesen sokkalta magasabb és épen valamint tagadhatatlan, hogy már magában véve a haszon felismerése is bizonyos jogot ad az állatnak az ember szemében — mert hiszen a minek hasznát és szükségességét elismerjük, annak lét-jogát is el kell ismernünk — úgy viszont a modern tudomány alapjáról már tisztán fel kell ismernünk a jogot, mert hiszen ma már nem érjük be többé a jelenségek külszínének vizsgálatával, hanem kutatjuk az okokat, szétszedjük a szerve-

zeteket, folyamodunk a mikroskopiumhoz és a testek megbontásához, sőt hatolunk a föld rétegeibe, hogy megtudhassuk a mai élővilág történelmét, fejlődésének menetét, a földalakulatok során az állat alakok elváltozásait, föltámadását enyészetét, a legalsóbb rétegtől föl a színig, a melyen a «természet büszke ura» az ember fölötti sátorfáját, megtalálja bölcsőjét, de sírját is.

Ebből a szempontból tekintve a dolgot, t. hőlgyeim és uraim, azt a szolgálatot és azt a szerepet, melyet az állatok a természetben végeznek, más-ként kell tekinteni, mint az önzés szempontjából és ha másként tekintjük, világosan fogjuk látni azon jogosultságot, mely az alsóbbrendű szervezeteket, tehát az állatokat, megilleti. Ha betekintünk a föld mélyébe, ott közetekkel, különböző rétegekkel találkozunk s ezekben a rétegekben az embernek absolute semmi nyomát sem lehet találni, hanem igenis találunk azokban a rétegekben állati maradványokat még pedig úgy, hogy minél ősibb a réteg, annál egyszerűbbek az állatok formái s minél ifjabbak a rétegek, minél közelebb állanak a föld mai felületéhez, annál tökéletesebb bennök az állati szervezet maradványa is. Előfordulnak pedig e maradványok nemcsak elszórva, hanem sokszor oly tömegekben, a melyek egész hegyeket, tájakat alkotnak. Es ha már most betekintünk a tenger mélyébe s az abban élő álla-

tok formáit vizsgáljuk; és ha kitekintünk a föld színére és az ezen lakó állatok formáit is vizsgáljuk és összehasonlítjuk egymás között s azokkal is, a melyeket a föld rétegeiben mint maradványokat találunk, akkor egy magasztos képet nyerünk az egészből, mely arra tanít, hogy minden, a mi él, fejlődik, fejlődik alsóbbrendű szervezetből magasabb rendűvé, és az, hogy az ember ezen a plánétán szerepelhet, azt miriadnyi szervezetnek munkája tette lehetségesse, mert mérhetetlen korszakok során ezek az állatok végezték a munkát, változtatták át az anyagot akkor, mikor még az ember maga nem is létezhetett a földön. Tehát csak ebből is indulva kitűnik, hogy az állatok összesége nem úgy műköött és működik a földön, mint működik az egyes ember, mert hiszen egyes ember maga, a természet összeségével szemben csak annyi mint az úgynevezett tiszavirág a rovarok szempontjából véve, az csak egy sóhaj, mely a természetben annyit nyom, a mennyit épen testével elborít mint valóságos ható eszköz, valóságos tényező voltaképen alig hagyhat nyomokat az anyatermészetben, hanem igenis abban az államban, a melyet ő maga magának teremtett. Tehát az ember maga mint élő lény, a természetben épen csak annyi jogosultsággal bír, mint bármely állat. A mi őt mégis az állat fölé helyezi, az az ő szervezetének magasabb volta, melylyel már

fel tud emelkedni az eszméig, sőt eszméjének megtestesítésére a természetben magának egy külön államot alkot. Mert a mi városunk, községünk, családi tűzhelyünk nem valóságos, igazi természet, az a mi emberi felfogásunk, belátásunk szülelménye. A mi emberi jogunk önmagunk által van megállapítva abban az államban, amelyet magunk megalkottunk, lehetünk rabszolgák, lehetünk szabadok; az állaté viszont abban van kifejezve, a melyet neki a természet összesége szervezetében és működésében megalkotott; e jognak gyökere az, hogy az állat munkáját a természet nem nélkülözheti, teljességgel nem nélkülözheti, az a természetre nézve okvetlenül szükséges; s épen ez az állat létjoga, a melyet nekünk kétsége vonnunk nem lehet és nem szabad.

Azt mondják még ma is sokan, a régi írók kiváltképen hangsúlyozták mindenkor, hogy hiszen szép ez mind; de az állat lelke még sem lehet olyan, mint az ember lelke, mert ha az állatok lelke olyan, mint az emberé, akkor nem szabad az állatot megölnünk, különben gyilkosságot követünk el; mert ha az állat lelke olyan mint az emberé, akkor épen annyi joga van az élethez, az üdvözüléshez és illetőleg a poklokra való száláshoz mint akár az embernek. Hát e fölött még ma is igen bajos volna pl. az egyházzal vitatkozásba bocsátkozni; nem is akarom megkísérlem;

én csak néhány képet akarok elősorolni arra vonatkozólag, hogy szoros, szigorú különbséget állat és ember között tenni nem lehet, még pedig nemcsak szervezeti alapon t. i. testi alkatát véve fel, hanem még értelmi, sőt tisztán érzelmi alapon sem.

Mert ha a természetben nemcsak úgy szoktunk megfordúlni, mint a nagyvárosi ember, aki azt mondja, «megyek a szabadba, élvezem a tájat, a levegőt s hozzá a rántott csirkét, no meg heverek egyet a pázsiton» hanem megfordulunk benne avval az egész szeretettel és figyelemmel, a melyet tüneményei oly igen nagyon megérdemelnek, akkor lépten nyomon oly képekre fogunk akadni, a melyek értelmünkre és érzelünkre egyiránt nagy hatást gyakorolnak, a melyeken okulunk.

Ugyan menjenek, kérem, kora tavaszszal, minden járt a hó olvadása után a gyepes foltokra s tekintsenek jól oda. Hát ott bizony szerte futkos a sok apró, földszínű pókocska — jaj, azok a csúnyák! mondja nem egy bájos hallgatóm úgy-e? — hát biz azok nem valami szépek, sőt még a lencsenagyságú fehér, vagy kékes zacskó sem teszi szebbekké, a melyet végtestükön hordoznak. De győzzük le csak azt az undort, fogunk meg egyet s vegyük el azt a lencsealakú selymes burkot s mit fogunk tapasztalni? azt, hogy a pók megfelledkezik a félelemről, a menekülésről, folyton s

addig kersegél, a míg azt a burkot megtalálja; ekkor az örööm látható jeleivel megragadja, megérősíti pár szállal a végtestéhez és futni kezd. Mi ez? Ebben a burokban 60—80 apró pete van, a burok tehát a bölcső, a melyben a kis állat gyermekei várják a kikelés perczét s a mi a pótot keresésre, önmagáról való megfeledkezésre indítja, az a tiszta anyaszeretet. Hát másképpen volna ez az embernél?

De még ez sem elég. Mihelyt a fiókák a petéből és a burok ból kibújtak, még mászt is tapasztalunk. Futkosó pótok helyett, mintha apró rögöcskéket látnánk a gyejes verőfényes helyein s ha jól oda-tekintünk, egy valóban megragadó tapasztalatra jutunk, arra, hogy a kis pót valamennyi fiát a hátán hordozza, úgy hogy a fiák tömegéből csak a szeme és a lába látszik. S mikor biztoság ural-kodik, a fiák elszélednek az anya körül, de egy finom szállal oda kötik magokat az anya testéhez, s ismét mikor az anya vészt sejt, megmozdul, evvel megrándúlnak azok a fonalak s a fiák legott az anya hátán teremnek. Hát ez másképen van az embernél? Néha, fájdalom, igen — a kitett, elhagyott gyermekek szomorú története, mely a pónál ismeretlen! És tapossunk csak le néhányat az aprókák közül, mily nyugtalanságot látunk majd a kis állaton erőt venni!

En hiszem azt, hogy az a pót nem fog úgy

keseregni fiai miatt s nem fog miattok gyászt ölteni, mint az emberi anya, s én tökéletesen tudom és hiszem, hogy az ő agy velejének csekély volta s azon arasznyi idő mellett, mely az ő életének szánva van, nagyon hamar el fogja felejteni gyermekéit; de épen ez egyike azoknak a bizonyítékoknak, hogy az értelmet és érzelmet az állattól eltagadni nem lehet. Es hogy a mi az állatot az ember alá sorolja, az csak fokozati, nem pedig lényeges különbség. A fokozati különbség pedig az emberek között is megvan; a szeretettől a könyörtelenséggel s akármeddig! Lássunk egy más képet.

Hallunk hangot és azt mondjuk, ez gyermek-sírás, aztán hallunk más hangot s abból kiveszszük, hogy valahol ingerülten emberek veszednek. A megkülönböztetésre a tapasztalás tanított meg.

S vegyük a fájdalom hangját. Ha elszedjük a madárfészket tavaszkor, mikor már abban tojások vannak, némelyek, kik különösen azzal foglalkoznak, tapasztalásból tudják, hogy az a panaszos hang a madáranya hangja, s hogy annak valaki elvette a fészkét. De az is, aki ezt tapasztalásból nem tudja, a hangot hallva, azt fogja mondani, hogy annak a madárnak valami baja lehet, kiveszem a hangjából. Igen, mert van valami közös vonás a fájdalom hangjában, melyet mindenki

megért, a ki valamikor fájdalmat érzett s ezért csak fől is sóhajtott.

Az a szegény madár is az ő fájdalmát ki tudja fejezni a sóhajtól kezdve a zokogásig, épen úgy, mint maga az emberi lény. Tehát itt is úgy vagyunk, hogy nem a lényegben, hanem legfeljebb a fokozatban van a különbség.

Menjünk tovább. Ha jól beletekintünk a természetbe s az állatoknak egyéb életmozzanatait figyelmünk tárgyává teszszük, azt fogjuk találni, hogy már a legalsóbb szervezetükknél is nyilatkoznak bizonyos jelenségek, hogy előbb érzellemre, később az értelelmek egyes nyomaira akadunk és így fölfelé fokozatosan eljutunk egészen az emberig. A költő mondja: maga a féreg, ha megtapossuk, meghozdul, menekülni akar. Az érzés tehát kétségebe vonhatatlan, hiszen megmozdul; az értelem nem kevésbé, hiszen menekülni igyekszik.

Az egész természet háztartásán keresztül legváltozatosabb képeket találunk arra nézve, hogy peld. miként biztosítják az állatok nemzedékeiket. Az ő működésüknek feladata péld. egyik évszakról a másik évszakra átvinni nemzedékeiket és egesz szersmind biztosítani az által a természet tüne-ményeinek rendes folyását is. Ezek között a képek között sokszor vannak olyanok, melyek a legnagyobb önfeláldozásnak mintaképei. Ha úgy nyári

estén a kertben üldögélünk, úgy amint az alkonyat leszáll, röpkedni kezdenek az éjjeli pillék; mit tesznek azok? Azok akkor élik a szerelmi korszakot, akkor folyik azon csudás jelenségek sora, hogy ezen állatok már előre biztosítják az ő nemzedékeiknek fennállását a jövő évre. Ha arról az alapról tekintjük a dolgot, hogy ezeknek az ephemer állatoknak mekkora az agy- és idegrendszer? azt találjuk, hogy az egy eltűnő valami csekélyiséggel mégis azt tapasztaljuk, hogy ezek az ő nemzedékeik biztosítására szorgosan felkeresik s meg tudják találni azt a helyet és azt a pontot, hol nemzedékeiket biztosan hátra hagyhatják, mert hiszen a természet törvénye szerint a dolog úgy van, hogy a mint ők nemzedékeik fenmaradását biztosították, majdnem ugyan abban a pillanatban maguk elhalnak. így fogjuk találni, hogy az az éjjeli pille megtalálván a helyet, hová petéit biztosan lerakhatja, azokat lerakja és azután lábaival a testéről levakarja azokat a finom pikkelyeket és azokkal borítja be a petéket és mihelyt elkészül, akkor életereje már teljesen ki van merülve és az az anyapille saját petéi fölött meghal.

Ilyen kép százával és ezzével található — bár merre tekintsünk és minden képek összesége bár hogyan latolhatjuk is a dolgot, mindig csak ugyanarra a tanúságra visznek vissza, hogy az ember

csak akkor valóságos ember és belátó lény, a mikor az őt környező tünményeket, tartozzanak bár azok az állati élet körébe, vagy a növényi élet körébe, vagy bárhová, nem az önzés szempontjából, hanem valóságos értelmi szempontból iparkodik felfogni. így terem meg bennünk a jog és a kötelesség érzete!

Mihelyt az ember egyszer ide emelkedett, akkor mindenben, a természetben tapasztalt és észlelt jelenségeknek törvényszerűségét is be fogja látni, úgy az állatoknál, mint a növényeknél és végre be fogja látni azt, hogy az ő saját emberi léte, bármily magasztos valami legyen az, teljes tökéletesen lehetetlenné válnék e földön, mihelyt akár az állatok, akár a növények, akár más jelenségek megszünnének azt a hatást gyakorolni, mely őket a természet háztartásában valóban megilleti s mi nélkül természet egyáltalában nem is képzelhető. Itt van az állat joga és kötelessége.

Hát mondám t. hölgyeim és uraim, hogy az ember államot alkotott magának az államban, épített falvakat, községeket, városokat — alkotott államokat, hatalmasabbakat, kisebbeket — és minél tovább fejlődik e tekintetben, kiváltképen ott, hol metropolisai, úgynevezett világvárosai vannak, annál tovább távozik a természet törvényeinek ismeretétől — átlag véve — és annál önzőbbé, majd utolsó következményeiben annál

könyörtelenebbé lesz oly dolgok irányában is, a melyeknek jogosultságát elvitatni nem lehet. Ez az, a mi a legelőhaladottabb nemzeteknél, a leg-nemesebb szívü embereket arra vezette, hogy igaz, eleintén inkább az érzékenységtől ösztönöztetve, vessék fel az állatvédelem kérdését és iparkodjanak azt megtettesíteni.

Ma nekünk az a feladatunk, hogy két irányt t. i. a szépet a hasznossal iparkodjunk összeegyeztetni, mert ha ez sikerül, akkor mi nem vádolhatjuk magunkat arról, hogy nem ismertük föl a szépet és érzéketlenek voltunk oly teremtményekkel szemben, melyek a természet törvénye, a létfog szerint bizony nagyon jogosan foglalják el azt a helyet, a mely őket meg is illeti. És viszont ha az érzelmtől eltekintve tisztán az értelemhez folyamodunk, akkor is megtaláljuk az utat oda, hogy az állatoknak okszerűen hasznát vegyük, megadva nekik azt, a mire nekik a mi szempontunkból és a mi részünkéről valósággal joguk is van.

Egy francia szerző, ki azon szerencsés helyzetben van, hogy az állatvédelemnek oly köreiben fordul meg, hol nagyon élénk érzék uralkodik az állatok iránt, leírta a munka mártírjait, az állatokat. Valami rendkívül megható képeket fest, midőn ő például csak azt veszi, hogy oly állatok, melyek úgyszólvan első sorban elősegítői voltak

annak, hogy az emberi társadalom megalakultában, milyen bánásmódban, mily irtózatos kínzásban részesülnek minden természeti jog ellenére.

Nem kell nekünk elmennünk a pásztornépekhez, nem kell az ázsiai pusztákba, a kirgizekhez és egyéb nomádokhoz bolyonganunk, hogy kitűnjék, mily szerepe van pl. a kutyának, a lónak az ember körében. Hiszen, ha mi áldott alföldünkre lemegyünk és megkérdezzük a tanyástól, vajon el tudna-e lenni kutyá nélkül? hát azt fogja mondanival: hogy nem! Sötét éjszakákon nem hajthatná nyugalomra fejét, mert ha nincsen ház- és nyájőrző kutyája, vajon ki figyelmeztesse a kétlábú vagy négylábú dúvadak közeledésére? S hát mivé lenne igavonó állatok nélkül? bizony nyomorult páriává!

De azután az is igaz, hogy minél távolabb megyünk a czipizálás központjaitól, a városoktól, minél inkább keressük fel a szabadban tartózkodó, még romlatlan népeket, annálinkább fogjuk feltalálni azt, mit a magyar úgy szokott kifejezni, hogy «megbecsüli a jószágot» t. i. megkimóli az állatot; viszont ha onnan a fővárosokba tekintünk, hát ott már van sok oly ember, ki az állatokkal már legfölebb annyiban foglalkozik, hogy igénybe veszi őket, hogy becses testét szállítsák ide-oda. Hogy éheznek, fáznak-e, kisebesedett-e a lábuk — hát biz, avval nem törödik.

No de még egyet. Ezer bocsánatot kérek, mert már előre is úgy érzem, hogy talán a t. hölgyek el fognak ítélni, de hát az a viszony, melyben a világvárosok lakói az állatok világához állanak, bizony igen érthetően ki van fejezve a hölgyek kalapjain is, a hova a legújabb divat egy-egy kitömött, boldogtalan kolibrit, papagájt s ki tudja még mit nem kíván. Hát ki is törődnék avval, hogy vajon hogyan kesereghetett Brazília őserdejében a kitömött kalapdísznek az ő megszomorodott özvegye, no meg az ő elhagyott árvái? Nagy bolondság is volna az avval való törődés, mikor az a Brazília oly messze van, hogy a hang útközben elvész s a madarat is hajón kell ide hozni.

T. hölgyeim és uraim! Én azt hiszem, hogy azok, miket én eddig elmondottam, mégis csak azon tanúságot szolgáltatják, hogy az állatok léteitt ezen a földön, még pedig nemcsak az újabb alkotmányos a-ra óta, hanem millió és millió évek óta épen oly jogos mint volt akkor is, a mikor az ember nem létezett, sőt még nem is létezett. Már most abban, hogy mi társadalmunkat sok tekintetben az állatok munkájára, azokra a testhalmazokra építettük, ebben van jogosultság, mely a természetből foly, az kétségtelen, de az is igaz, hogy «egyenlő jogok, egyenlő kötelességek» s ha tehát letűnt korszakok testhalmazain telepedtünk meg, becsüljük meg mindenzt is, ami ve-

lünk együtt él s oly törvények szerint végzi munkáját, keletkezik s elenyészik, a melyeknek magunk is alá vagyunk vetve.

S ha még ez sem volna az igazán irányadó, hát kérem, a háladatosság! Hiszen ez is valami nemes dolog; hiszen az az egész pompa, a melylyel pl. a hölgyek, épen itt a szomszédteremben is hódítanak, a mivel, sokszor egyedül evvel, annyi szivet megsebeznek, összetörnek, vagy boldogítanak, amint jön, azok a ragyogó báli toilettek, az a selyem, az a bársony, az a tollas legyező, hát ennek az anyagát nem az a sok selyemhernyó, az Argus fáczány szolgáltatta-e élete, nemzedékének jövője árán?

Lehetünk igazságosak, lehetünk háládatosak s épen azért ne legyünk könyörtelenek.

**

Bárhová tekintünk, úgy fogjuk találni, hogy az állatvilág nekünk oly szolgálatokat tesz, a melyeket nem nélkülözhettünk; ezért csakugyan csekély viszontszolgálat az, hogy óvjuk meg őket a könyörtelen bánásmódtól, hogy iparkodjunk őket igazán megvédelmezni. De nem hatóságilag; akként sem, miként már itt is kezd divatogni, a mióta ez a szegény kis egylet működik, hogy t. i. valaki lát az utcán ily könyörtelenséget, haza szalad, leül, ir és azután rendesen én vagyok az a szerecsés, a ki kapok egy, még pedig anonym levelet, melyben péld. ez áll: «Uram! Szörnyűség,

borzasztóság! Tegnap Budán egy kocsis úgy elverte a lovát, hogy a szegény pára vérzett; tessék intézkedni, hogy a hatóság közbelépjen s az a nyomorult elvegye a büntetését. N. N.»

No már most jaj az én szegény fejemnek, mert arról, hogy Buda melyik utcájában történt a doleg, a napnak melyik szakában, kié volt a ló, hát mind erről egy árva kukkan sem árul el az a levél, sőt azt kiegészíteni sem lehet, mert melyik postás tudhatja azt, hogy hol is lakik az az N. N. úr, asszony vagy kisasszony?

De hát, a ki a mi társadalunkat ismeri, az reátlál a doleg nyitjára, hiszen ott van a minden magyarázó szó: a kocsis! Hát ez bizony olyan hatalmasság, a melylyel néha még a koronás királyok sem igen mernek kikötni, mert hát a kocsis urak ősi joga az isteni gorombaság! Íme egy történeti tény.

A jelenleg uralkodó király egy szép napon lefelé hajtat az Albrecht-uton, fölfelé pedig hajtat egy kocsis, ki a nyomorult gebékre — mint rendesen — túlságosan nagy terhet rakott. Úti, veri addig, addig, míg a szegény párák megsokalják a dolgot, félrerántják a szekeret, úgy, hogy az utat kereszibe elzárja. A király fogata kénytelen megállani s maga a király kiszáll. S most jön a java! A fejedelem azt kérdei a kocsistól: «hát miért veri maga azokat a szegény lovakat?» Erre pedig

így hangzott a felelet: «hát magának mi köze hozzá?»

Még ezer szerencse, hogy e felelethez a magyar nyelvnek egy betűje sem járult.

Tehát ezzel világosan ki van mondva, be van bizonyítva, hogy a kocsisok bizony gorombák, nem szeret velők kikötni az ember.

Már most következik egy másik átalános paranasz, az, hogy a rendőrség rósz. Hát t. hölgyeim és uraim, én, aki igen sokat utaztam és egész életemben olyan kutató, megfigyelő természetű ember voltam, igen számos városban megfordulván, úgy tapasztaltam, hogy mindenütt azt mondják: a rendőrség rósz. Hát lehet ennek is valami alapja. De én úgy tapasztaltam mindig, hogy közönség és hatóság kölcsönösen nevelhetik egymást s a milyen a nevelés, olyan a társalgási hang, ha finom, hát finom, ha durva, hát durva.

Fejtsük ezt ki egészen világosan. Ott áll a rendőr az utcán s igénybe akarom venni szolgálatát; hát én úgy szoktam tenni, hogy «biztos úrnak» szólítom — nem kerül ez semmibe — s azután megkérem, hogy lépjön közbe itt meg ott s mondhatom, hogy még sohasem csalódtam. De hát mások más módszerrel élnek. Látják péld. hogy a rendőr közelében valami baj történik, a melyet az észre nem vesz, ekkor oda rohannak, ráfordítanak, hogy így meg úgy, minék ácsorog itt,

lopja az időt — hm! s aztán az a rendőr véletlenül magyarember s így igen természetesen viszszaförméd és megvan az, a mit «állapotnak» szoktunk nevezni, annyival is inkább, mert a magyarember még elöljárójától is csak nehezen veszi be a parancsot, ellenben a kérésnek rendesen enged. Hát én bizony az én módszeremet ajánlanám s czélt érhetünk, mert hiszen a főkapitány velünk van!

Ha már most mi és mindenki, kik az állatvédő egyletnek tagjai, igazán akarunk valamit tenni, akkor nekünk valósággal oda kell állanunk és iparkodnunk kell, hogy az állatkínzást együttesen, közerővel megakadályozzuk. Az egylet választmánya, tiszti kara nem vehet magára egyebet, mint azt, hogy az egylet dolgait intézi, vezeti, a hatóságokkal érintkezik; mindenettől várni vagy követelni nem lehet.

Hiszen a nyilvános kerteket újabb időben és nagyon helyesen «a műveit közönség oltalmába» szoktuk ajánlani, hát így kell tenni az állatok védelmével is. Oltalmunkba vannak azok nekünk ajánlva egyenként és összesen s minthogy sem a hatóság, sem az egyes ember nem lehet egyszerre egy nagy városnak minden pontján, hát föl kell osztanunk a feladatot egymás között.

Kiki ott, a hol teheti, lépj közbe és akkor meg vagyok győződve, a hatóság maga, látva az

üdvös dolgot, velünk lesz; sőt idővel azok is, kik az állatkínzásnak legnagyobb mesterei és az állatvédelemnek esküdt ellenségei, mint például a mészáros és a tisztelt kofatanács, mely a csirkéket, pulykákat kínozza csak azért, mert neki sokkal kényelmesebb a gúzsba kötött állatokat ide-oda kányni-vetni, tehát ezek is megnyerhetők lesznek, mert itt az az erősségünk, a mit már számos világvárosban azok a t. karok és rendek t. i. a mészárosok és kofák nagyon jól belátnak, hogy t. i. a jobb bánásmód kézzel fogható hasznot hajt.

Csak érezzék meg ezek egyszer, hogy az emberiségesebb szállítás mellett kevesebb lesz az «esett» állat, hogy pld. a borjuk, ürük stb. súlyosabbak maradnak, majd maguk lesznek a legbuzgóbb állatvédők.

Mert hiszen az kétségevonhatatlan tény, hogy a gúzsbakötötten, éhenszomjan szállított borjú szállítás, ide-oda hajigái ás folytán legalább két-három kilogrammot veszt, eltekintve attól, hogy húsa ízben sőt tartósságban is hanyatlik, mert hiszen az oly elkínosztott pára már beteg s minden betegséf már amúgy is a feloszláshoz vezet.

Ezeket az embereket tehát nem erkölcsi szónoklatokkal vagy iratokkal, hanem zsebök hasznával kell az ügynek megnyerni.

Végezetül t. hölgyeim és uraim! mi, kik vállalkoztunk az eszme megtestesítésére, tisztában

voltunk az iránt, hogy mit akarunk, mi tiszteletben tudjuk tartani azon érzelmeket is, a melyek — én nem bánom, a szentimentálizmusnak bármily fokát képviselik az állatokkal szemben, mert mi elismerjük, hogy épen úgy mint az angol lady az állatokhoz ragaszkodott, mert azok nem csalták meg, épen úgy számos embernek egyetlen gyönyörűsége, sőt nemcsak gyönyörűsége hanem sokszor egyedül fölemelő tudata az, hogy neki van egy állatja, a melyről gondoskodtatik. Ott ül az a szegény varrónő, egy szegény kisiparos sokszor sötét, dohos szobájában, bőigazán gyönyörködik egy-egy szerény csíz, tengelicz vagy barátka víg dalában, s oly véghetetlenül jól esik neki, hogy van valamije a mire költhet, a mit gondozhat s a mi soha bút csak gyönyört okoz neki, a mi teljesen, egészen az övé. Én nem felejtem el soha azt a jelenetet, amidőn t. i. egy városba az első bomba lecsapott, egy szegényes házból kirohant egy ifjú, sápadt varrónő, minden otthagytott, csak a kedves kanáriját vitte!

Mi viszont tiszteletben tartjuk mindenzt is, ami már nem a szentimentálizmushoz tartozik, hogy t. i. a szépet nemcsak a hasznossal össze lehet kötni, azaz, hogy mi azért is megkíméljük az állatot, hogy annak tovább is hasznát vehessük.

Mi mindezzel egészen tisztában voltunk; de hogy valósággal célt érhessünk, nem elégséges

az, hogy társulattá alakuljunk, tiszviselőket válaszszunk s minden teendőt ezekre hárítsunk, hanem szükséges, hogy mindenütt, a hol az eszme felkaroltatok, igazi tevékenység járjon a nyomán, melyben kiki tehetségéhez képest részt vegyen. Ne riadjunk vissza egy kis fáradozástól, még egy kis gorombáságtól sem, hiszen minden nemesnek a szolgálata küzdelemmel, áldozattal jár s gondoljuk meg, hogy a közös erővel való működés, bármi kis mértékben teljék is az egyestől, száz meg ezer ember részéről eredve, a hatásnak oly erőt ad, hogy annak áldásos voltát meg kell éreznie a társadalomnak és hatóságnak egyiránt.

A kik az állatvédő egyesület ügyeit vezetik, azok mindenkor meg fogják tenni a maguk részét.

A mi engem illet, ki magam jószántából az állatvédelem eszméjének szolgálatába szegődtem, én e vállalkozás helyeslését abban találom, hogy Önök oly kegyesek, oly szívesek voltak egy, még csak kezdődő társulat egyszerű felhívására ide fáradni. Egészen a magam részéről szólva, bensőmből szólva, biztosítom a jelenlevő tiszttel hölgyeket és önköt uraim, egyenként és összesen, hogy az a megtiszteltetés, mely nekem azáltal jutott, hogy Önök itt megjelenve, igénytelen szavaimat türelmesen meghallgatni méltóztattak, életem fogytáig szívemben élni fog.

J E L E N T É S.

Az állatvédő egyesület működéséről.

Alig egy éve, hogy jószívű és buzgó emberek egy egyszerű felhívást követve, felkarolták és megtestesítették az állatvédelem nemes eszméjét s mi azon vagyunk, hogy kötelességünk-ból kifolyólag egyszerű vonásokban lehető hű képet adjuk az állatvédő egyesület első évi működésének és így történetének is.

A felkarolt és megtestesített eszméknek széles e világon mindenütt egyenlő sorsuk van; és ez az, hogy csak lassan hatják át a társadalmat, köznyelven kifejezve: küzdenek a kezdet nehézségeivel. Általános felkarolásra csak két út vezet, csak két eszköz áll rendelkezésünkre; az egyik az élő és írott szó, a másik — a hathatósabb — a tett, a példa.

Nekünk is meg kellett küzdenünk a kezdet nehézségeivel; sőt valójában e küzdelemnek még

csak az elején állunk! Kopogtatnunk kell jó emberek, kopogtatnunk kell hatóságok ajtaján s htunkban el kell viselnünk azt a bizonyos féligr csodálkozó, féligr szánalmas s egy kis részben gúnyos mosolyt, néha még a gúny szavát is.

Mert hát mi türés-tagadás van benne, kimondjuk, hogy az állatvédelem eszméje társadalmunk egy nagy része számára még idegen s hosszas, következetes működésre lesz szükség, míg az idegenkedőket megnyerhetjük.

E működésnek sikere első sorban az egyesület tiszttel tagjainak pártolásától; de a tényleges állatvédelemben való részvételétől is függ; másodsorban függ a tiszttiselői karnak buzgalmától és végre attól a készségtől, a melylyel különösen a hatóság részéről találkozunk.

A mi az egyesületi tagok pártolását illeti, ennek teljességéről tanúskodnak kimutatásaink, pénztári könyvünk. A mi az egyesületi tagoknak az állatoknak védelmében való közreműködését illeti, úgy ez még meglehetősen a kezdet nehézségeivel viaskodik; de mégis örvendetes nyomai már most is észrevehetők; ehhez is mint mindenhez a világon tapasztalás, példa s így mindenek előtt idő kell s mi meg vagyunk győződve arról, hogy az, a mi tényekben e szerény jelentésben foglaltatik, az az egyesületi tagokra nézve tájékoztató s egyszersmind bátorító hatást fog gya-

korolni. A mi a tiszttiselők működését illeti, ennek világos képét e jelentés igyekszik nyújtani, a megítélés természetesen nem reánk, hanem a tiszttel tagok összességére tartozik. Ez Ítéletet kérjük és nyugodt lélekkel várjuk.

A mi a hatóság, nevezetesen a fővárosi m. kir. állami rendőrséget illeti, erről csak elismeréssel szólhatunk; hogy ez úgy van, ezt leginkább annak a kiváló figyelemnek köszönhetjük, a melyet egyesületünk választmányi tagja, THAISZ ELEK főkaptány úr egyesületi célpontaink iránt tanúsít, s a melynek sűrű nyomait alább össze is fogjuk állítani. Nem kisebb figyelmet köszönhetünk a fővárosi hatóságnak s különösen Pest-Pilis-Solt és Kis-Kún megye tiszttel alispánjának, s a mennyiben pedig igénybe vettük, BEKEY IMRE tanfelügyelő úrnak is.

Evvel láthatóvá van téve a keret, a melyben az egyévi egyesületi élet részletei mozognak.

I. A választmány a lefolyt egyesületi évben 7 ülést tartott, mely alkalommal a tiszttiselők jelentései megtétték s a folyó ügyek elintézést nyertek.

Az alapszabályokban foglalt, az eszme terjesztésére tartozó nyilvános, díjtalán összejövetelek közül 1882-ik évi deczember 2-án a fővárosi «Redoute» kis termében egy felolvasó estély tartatott, melynek tárgyát ez idei kiadványunk ma-

gában foglalja. Megemlíjtük, hogy az estély rendezése körül THAISZ ELEK választmányi tag buzgólkodott leginkább; a termet, berendezéssel és világítással együtt, a jótékony célról való tekintetből, a fővárosi «Kedoute» tiszta bérője, KUNTHNER úr díjtalanul engedte át.

Meg kell említenünk azt is, hogy HAVAS SÁNDOR választmányi tag a második előadás megtartására vállalkozott s így az e nemű működés a jövőre nézve, ha szám szerint szerényen is, de biztosítva van.

A választmányi ülések részletezését tárgyak szerint csoportosítva az alább következő kimutatás tartalmazza. Kimutatja ez a bejelentett, megígított állatkínzási eseteket, a megkeresések, ajánlatok tárgyait s mindenzt, a mi tárgyánál fogva az egyesület tiszta tagjait kisebb-nagyobb mértékben érdekelheti.

II. A szigorú takarékosság, a melyre egyelőre nagy szükségünk van, úgy hozta magával, hogy külön helyiséget ne fogadjunk. Az egyesület választmánya megengedte, hogy a hivatalos teenők a főtitkár lakásán végezzessenek. Az utóbbiak ellátása végett a tisztselők hetenkint szerdán és szombaton d. u. 4—6 óráig tartózkodtak a hivatalos helyiségen, hogy a felgyűlt munkát felosztva elvégezzék.

III. A tevékenység részletezése a következő:

Irodalmi kiadványaink ügye következőképen áll: az egyesület volt II-od titkára SCHWIEDLAND JENŐ úr, az egylet keletkezéséről és czéljairól egy kis, francia nyelven írott füzetecskét készített, melynek rendeltetése az, hogy egyesületünket a külföld előtt megismertesse. E füzetke WERTHER ALVIN választmányi tag költségén és szíves közbenjöttével 78 külföldi egyesületnek küldetett meg. Hatása észlelhető, a mennyiben a külföldi egyesületek küldeményünket becses kiadványaikkal viszonozzák. Első kiadványunkat, mely «Védjük az állatokat» címmel alatt megjelent s a tagok közt kiosztatott, még akként is terjesztettük, hogy az illető hatóságoknak, melyekkel érintkezünk, megküldtük.

BÉKEY IMRE egyesületi tag 50 példányt vett át a tanítók közt való kiosztásra; ugyan ő az egyesület felkérésére s részben e kiadvány alapján, rendeletet bocsátott ki a felügyelete alatt álló összes tanintézetekhez a fészekrablásnak a tanuló ifjúság körében való megakadályozása ügyében; sőt e rendeletet kiadta a 11,500 példányban megjelenő néptanítók lapjában is, úgy, hogy az a képzelhető legnagyobb mértékben el van terjedve.

EGÁN JAKAB úr, az angol nyelvtanára, francia kiadványunkat angol nyelvre fordította; dr. MÜLLER KLOTILD asszony választmányi tag annak né-

met nyelvre való fordítására ajánlkozott. E két utóbbinak kinyomatása illetőleg eszközlése a közel jövőben meg fog történni. Dr. NAGEL EMIL tanár úr az «Ország Világ» című lapban egy érdekes tanulmányt közölt az állatvédelemről s gazdagította vele irodalmunkat.

Az egyesületi könyvtár állásáról, mely cserék által kiadványainkkal összeköttetésben áll, az egyesület könyvtárnoka közgyűléskor fog jelenést tenni.

IV. A hatóságokkal való érintkezés körét a következő sorozat mutatja:

1883. évi 33. szám alatt megkerestük FÖLDVÁUY MIHÁLY alispán urat a madárfészekrablás és madárfogdosás megakadályozása tárgyában s örömmel tapasztaltuk, hogy kérésünknek fogatja lett, a mennyiben az alispán úr a községi elöljárókat rendeletileg utasította, minek következtében a madárfogdosók garázdálkodása érhetően megcsökkent.

Ugyanazon évi 31. sz. alatt megkerestük a főváros tanácsát a városszerte tapasztalható borjúén majorságkínzás megakadályozása tárgyában. Azóta a borjúk gúzsba kötése némileg alább hagyott; a majorság tekintetében azonban, fajdalam, javulás nem mutatkozik s még legsikeresebbnek bizonyult, az állomásainkon levő rendőrököt igénybe venni s a kínzást esetről-esetre általuk

megakadályoztatni; annyival is inkább, mert a rendőrbiztosok kellőképen utasítva vannak s tapasztalásunk szerint, tiszteességes felszólításra, rögtön közbe lépnek.

A rendőrségnek e nemű készséget tapasztalta GAMMEL ALAJOS pénztárnok két esetben, a fötitkár mintegy húsz esetben, még olyanok részéről is, a kik szolgálaton kívül állottak. Epen azért igen óhajtandó, hogy az egyesületi tagok a rendőrséget minél gyakrabban igénybe vegyék.

Állatkínzási esetekben a hatóság útján tagok és nem-tagok feljelentésére több esetben intézkedtünk, a miről iktatókönyvünk 29, 30-ik számai s a választmányi jegyzőkönyvek tanúskodnak; nevezetesen dr. BUDENZ JÓZSEF egyetemi tanár feljelentése folytán intézkedett a hatóság, a II. kerületben az építkezések körül tapasztalt lókínzások ügyében. — Továbbá KRASCSENIKS LAJOS úr feljelentése folytán szintén lókínzás ügyében.

A hatóságnak az állatkínzás megakadályozása tekintetében kifejtett működését a következő összefoglalás mutatja:

Az 1882. évben rendőrségnél számszerűit a következő feljelentések tétettek: az I. kerületi kapitányságnál 16, a II. kér. kapitányságnál 28, a III. kér. kapitányságnál 11, a IV. és V. kér. kapitányságnál 21, a VI. és VII. kér. kapitány-

ságnál 29, a VIII. és IX. kér. kapitányságnál 31, a X. kér. kapitányságnál 17. Összesen tehát 153 feljelentés történt.

Ezek között büntetés alá esett, még pedig 2 írtól 50 írtig és illetőleg G órától 8 napi elzárásig 134 eset; 19 esetben pedig részben felmentés, részben beszüntetés, részben elutasítás következett be.

Rendőri közegek ezekből 97 esetet jelentettek be.

Legtöbbször közbe lépett: VÖRÖS GYÖRGY II-od osztályú rendőr 7-szer; KONTOR PÁL közrendőr 6-szor; MÉSZÁROS KÁLMÁN II-od oszt. rendőr 5-ször.

A felsorolt adatok teljes hitelességéről az keszedik, hogy azokat THAISZ ELEK főkapitány úr az egyesület használatára hivatalosan összeállítatta és G43/eln. szám, továbbá 1280 rend. szám alatt hivatalosan közölte.

Ez összeállításból két tanúság meríthető; az első az, hogy a rendőrséget tétlenségről vádolni nem lehet; a második az, hogy a feljelentések legnagyobb száma a VIII. és IX. kerületre esik, ahol tapasztalásunk szerint egyesületi tagok legtöbbször közbe léptek. Harmadik tanúság gyanánt áll az az óhajtás, hogy a többi kerületben is az egyesületi tagok az eddigieknél nagyobb buzgóságot fejtsenek ki.

Mielőtt másra térnénk, kiemeljük a következőket: Kiváló dicséretet érdemel NAGYSZEGI JÓZSEF kőbányai rendőr-ellenőr, ki 1882. évi november 24-én egy madarásznak összes madarait elkobozta, szabadon bocsátotta, a bűnöst pedig a X. kér. kapitányságnak beszolgáltatta. E szép tettről dr. MÜLLER CLOTILD asszony választmányi tag értesítette az egyesület titkári hivatalát; továbbá dicséretet érdemel GRÜNFELD SAMU 73. számú rendőr, ki 1882. évi október hó 14-én egy botrányt okozó lókínzást megakadályozott, reá kényszerítette a tulajdonost, hogy előfogatról gondoskodjék s azonkívül a jelentést is megvette. Ez az eset leginkább azért nevezetes, mert a kínzás a főváros egyik legélénkebb pontján, a nemzeti színház előtt történt, nagy csödületet okozott s így a közönségre nézve minden tekintetben tanulságos volt.

GRÜNFELD rendőr azonkívül a műegyetem és nemzeti színház építésénél használt teherhordó lovak megvédésében is folytonos éberséget és erélyt tanúsított. Hasonlóan figyelmet érdemel BARTHÓ LAJOS 124. sz. rendőr, ki 1882. évi október 22-én Gammel Alajos egyesületi pénztárnok felhívására egy kiválóan kegyetlen lókínzást akadályozott meg.

Mindazokban az esetekben, a 'melyekben a rendőröknek buzgalma kitűnt, az egyesület részér

ről a főkapitányság hivatalosan értesíthetett és e rendőrök a napi parancsban megdicsértettek.

Minthogy alapszabályaink a jutalmak tekintetében különösen intézkednek, megkerestetett: a fővárosi rendőrség, az állatkert igazgatósága, a m. k. állatorvosi tanintézet, valamint a lovaregylet elnöksége is, neveznének meg az egyesületnek oly közegeket, cselédeket, illetőleg ápolókat, a kik az állatok körül a reájuk bízott kötelességeket kiváló módon teljesítik s így jutalmazásra érdemesek.

A lo var-egyesülettől nem nyertünk választ; a rendőrségre nézve a velünk közlött kimutatások és saját közvetlen tapasztalásaink bő anyagot szolgáltatnak; az állatkert részéről SERÁK KÁROLY igazgató úr ajánlja STRAUSZ GÁSPÁRT állatőrt, ki 17 év óta áll az állat- és növényhonosító társaság szolgálatában s ez idő alatt pontossága, hűsége és az állatokkal való jó bánásmód által kitűnt s e tulajdonságait állandóan megtartotta.

A m. k. állatorvosi tanintézet részéről TORMÁT BÉLA igazgató úr ajánlja VARGA JÁNOS ápolót, ki már sok év óta az ebkórodán ápolja a reá bízott állatokat, tovább SZALAY ISTVÁNT, ki a belgyógyászati osztálynál van alkalmazva és szintén jó eljárást tanúsít.

Az egyesület választmánya a folytatott beható tanácskozások alapján a jutalmakra nézve a következőkben állapodott meg:

Három elsőrendű aranyjutalom, egyenkint 40 frank; első helyen:

NAGYSZEGI JÓZSEF, kőbányai rendőrellenőr;
 STRATJSZ GÁSPÁR, állatkerti ápoló őr;
 VARGA JÁNOS, állatorvos tanintézeti ápoló.
 Két elsőrendű ezüstjutalom, egyenkint 10 e. frt:
 GRÜNFELD SOMA, rendőr;
 BARTHÓ LAJOS, rendőr.

Három másodosztályú ezüstjutalom, ú. m. a bejelentett esetek száma szerint 7, G és 5 e. frt:

VÖRÖS GYÖRGY, rendőr 7 frt;
 KONTÓR PÁL, rendőr 6 frt;
 MÉSZÁROS KÁLMÁN, rendőr 5 frt.

A jutalmak tekintetében az egyesület buzgó pártolói nyújtottak módot, miáltal az egyesület pénztára s a humanitárius eszme kiváló előnyben részesül, a miért az adakozókat nagy köszönet illeti. Adakoztak e célra, leginkább KIRÁLYI PÁL egyesületi elnök ivén a következő urak: KIRÁLYI PÁL 3 db arany, POPPER ÁRMIN, SCHWEIGER ADOLF, ERNUSZT KELEMEN, CSÉRY LAJOS, dr. MÜLLER KLOTILD, WEISZ B. F., BEKKER KÁROLY, TÖRÖK JÓZSEF, dr. TURNOVSZKY JENŐ 1—t db aranyat, b. PRÓNAY GÁBOR választmányi tag 5 db aranyat, összesen tehát 17 db aranyat.

V. Egyéb intézkedések dolgában a következő jelenteni való van:

Hogy a közönség állandóan figyelmeztetve le-

gyen, a lóvonatú vasút igazgatósága megengedte, hogy közlekedő kocsijaiba egy figyelmeztetés függessztessék ki; e figyelmeztetés 300 példányban készül, a végrehajtást THAISZ ELEK választmányi tag szíveskedett elvállalni.

A «STEINER ÉS TÁRSA» gabonakereskedő czég f. évi január hó folyamán madáretetésre 2 zsák gabonát ajánlott fel, mely szép tettért a nevezett uraknak a választmány köszönetét szavazott.

A gabonának a budai hegységen való kiszórását Havas Sándor választmányi tag eszközöltette.

Dr. MÜLLER CLOTILD választmányi tag saját költségén mintakosarakat készítetett, oly végből, hogy azok, elfogadás esetében, a hatóság által majorság szállításra kötelezőkké téteszenek; továbbá BRÁZAY KÁLMÁN választmányi tag beküldött egy mintahálót, mely Eszaknémetországban máj orság szállításra használ tátik.

Az egyesület választmánya akként vélekedik, hogy ily természetű intézkedések nagy figyelmet érdemelnek s épen azért tervbe van véve egy pályázat, oly célszerű és olcsó kosármintákra, a melyek a helyi viszonyoknak megfelelve, a hatóságok által elfogadhatók lennének.

VI. Nagyon is érthető dolog, hogy az egyesület választmánya és tisztkara az egyesületi élet első évében nem juthatott odáig, hogy intézkedéseiit nagy körben éreztesse. Nem juthattunk

eddig a vágóhídhoz, a sertéspiachoz; a bérkocsik és társaskocsik állomásaihoz; már pedig itt sok intézkedésre van szükség, sok állatnyomor volna enyhíthető, kivált akkor, hogy ha az egyesületi tagok zöme rábírható volna, hogy tapasztalatait a választmánynyal közölné, főképen pedig, ha az osztályok megalakulnának.

Fájdalom, mindenkit tekintetben alig mondhatunk örvendetest. A jelentkezések igen gyéren következtek be; nemely osztályba egy tag sem jelentkezett; de nem akarunk lemondani a reményről, hogy ezentúl hasonló panaszra nem lesz ok, s hogy az egyesületi tagokat a jelentésnek e része buzdítani fogja a bejelentés megtételére.

VII. Az egyesület létszáma az első évben a következő volt: a kibocsátott aláírási ivenken beiratkozott összesen 639 tag, ezekből 24 alapító, 534 rendes fizetett, 81 nem fizetett. A nem fizetők az alapszabályok 13. §-sa értelmében csak akkor tekintetnek kilépetteknek, ha az évi dijat 3 egymásután következő évben be nem fizették s ebből következik, hogy azok, a kik az első évben hátrálékosok, még 2 éven át tagoknak tekintetnek.

Az alapító és rendes tagok sorában 61 nőt tisztelethetünk.

VIII. Az egyesületi jelvény ügyének elintézése még ma is függőben van, egyszerűen azért, mert a gyárosokkal nem sikerült oly megállapodásra

jutnunk, a mely a tagok érdekének megfelelt volna; a tárgyalások azonban folyamatban vannak s biztosan feltehető, hogy nemsokára sikerre fognak vezetni.

IX. Az egyesület tisztkarában annyiban törént változás, hogy Schwiedland Jenő buzgó másodtitkár Bécsbe költözvén, lemondott, helyét ideiglenesen SZALLENBACH IMRE úr tölti be önkéntesen s nagy ügyszeretettel.

X. Mint örvendetes jelenséget fölemlíthetjük még azt is, hogy főtisztelendő WÉBER SÁMUEL szepes-bélai evang. lelkész úr alapszabályainkkal megismerkedvén, egy egyesület alakítását tereli. Nemkülönben felemlítendő a *Franklin-társulal-nah* az a nemes tette, hogy a nemes eszmére való tekintetből az egyesület nyomtatványait húsz százalék árleengedéssel állítja ki.

XI. Pénztárunk állása 1883. május hó végén a következő volt:

Alapítványok, melyeknek csak kamatai fordíthatók kiadásokra, a «Pesti hazai első takarékpénztár') kezelésében	650 frt — kr.
Kendes tagok befizettek	596 frt 50 kr.
	összes bevétel: 1266 frt 50 kr.
Kiadás ...	231 frt 01 kr.
Egyleti tiszta vagyon e szerint.	1035 frt 49 kr.
Pénztári állás:	
Pesti hazai első takarékpénztárban	950 frt — kr.
Marad a futó költségek fedezésére	85 frt 49 kr.

Az egyesület vagyonának gyümölcsöző része két takarékpénztári könyvecskében kezelhetik, ú. m.: az alapítványok 22183. szám C sorozat és tőkekönyv CXXIII alatt 4% kamatozás mellett vannak letéve; a tagsági díjakból befolyó jövedelemnek nélkülözhető része 27118-ik szám C sorozat és tőkekönyv CXXVIII. alatt szintén 4% kamatozás mellett gyümölcsöztek, mely címen jelenleg 300 frt van betéve.

Szerény összegek ezek; de minden esetre nagy haladást jeleznek, mert hiszen az egykoron itt már fennállott egyesület 1871-ik évi számlájának legnagyobb összege 341 frt 93 kr. volt s az évet 141 frt 45 kr. hiánynyal zárta be, mely az egyesület kiműlását okozta; holott a mi első évünk már nem épen csekély alapító tőkét eredményezett, pénztárunk pedig megengedi, hogy irodalmi kiadványainkat folytassuk s jutalmak által is buzdítólag hathassunk.

Számos nemcsak előkelő, hanem finom műveltségű s épen ezért befolyásos taggal dicsekedve, biztos kilátásunk van arra, hogy az egészséges alapelvakra lerakott épületet be fogjuk tetőzni, mint új bizonyítékát annak, hogy a magyar nemzet élén járó s így úttörő és vezérlő főváros a közerkölcseget fejlesztő állatvédelmi eszmében is vezérszerepet játszik s teljesíti föladatát.

Bevégezzük jelentésünket avval, a mivel első

helyen tartottunk: köszönetét mondunk a sajtónak buzgó és önzetlen támogatásáért.

Budapesten, 1883. évi június havában.

A VÁLASZTMÁNY HATÁROZATÁBÓL:

Királyi Pál s. k.
elnök.

Herman Ottó s. k.
főtitkár.

A MI ÜNNEPEINK

Egy évi működésünk illő betetőzését a megszavazott jutalmak kiosztása képezte. A kiosztás ezúttal nem történt nyilvánosan, a mint majd jövőre tervezve van; de azért úgy az állami állatorvosi tanintézet, az állatkert igazgatósága, valamint rendőrségünk főnöke is gondoskodtak arról, hogy az erkölcsi siker érvényre jusson.

A kiosztás mindenütt egyesületünk tiszttiselői, választmánya és tagjai úgy az illető intézetek főnökei jelenlétében történt s gondoskodva volt arról is, hogy az illető intézetek személyzete jelen lehetett.

Hogy az egyesület tiszttel tagjainak némi képet nyújtsunk, leírjuk a legsikerültebb alkalmat úgy, a mint azt alelnökünk, TOIMAY BÉLA, a vezetése alatt álló m. k. állami állatorvosi tanintézetben rögtönözte.

Készünkről megjelentek a főtitkár, BARSY ADOLF és ETLÉNYI LAJOS vál. tagok, továbbá

KLÉH ISTVÁN alapító tag s dr. LADÁNYI JÓZSEF rendes tag. Az intézet részéről az igazgató, a tanári testület, az ápolók és a patkolási tanfolyam katonai növendékei, még pedig az intézet igen csinos könyvtári helyiségében.

Az igazgató személyesen olvasta fel átiratunkat, mely tudatta vele, hogy VARGA JÁNOS első rendű aranyjutalmat nyert, azután néhány elismerő szót intézett az igen jó képű, tőről metszett magyar jutalmazotthoz, s buzdító szavakat a többi személyzethez is.

Erre egyesületünk főtitkára körülbelül ezeket mondta: «Mélyen tiszttel igazgató úr! A midőn mi, az állatvédő egyesület küldetésében itt megjelenni bátorkodunk, hogy egy derék ember érdelemét elismerjük, kérésem az, méltóztassék megengedni, hogy a jutalmazotthoz néhány szót intézhessek. — Barátom VARGA JÁNOS! mielőtt hogy én Önnek a megérdelemctt jutalmat kezeibe adnám, megmondom annak jelentőségét. A jutalom, a melyre Önt az állatvédő egyesület érdemesítette, pénzbeli jutalom; de ez a pénz nem azt jelenti, hogy mi jó szolgálatát, példás magaviseletét kész pénzzel ki akarjuk fizetni. A jól teljesített kötelességnek nincsen pénzbeli ára s azért azt kifizetni nem is lehet. Az igazi jó szolgálatnak földi jutalma háromfélé; az első jutalom a híven teljesített kötelesség érzetéből folyó meg-

nyugvás; a második az előjárók megelégedése, a harmadik az az elismerés, a melyet a társadalom nyújt. Mi azért vagyunk itt, hogy az utóbbi jutalmat Önnek egy közel 700 tagból álló egyesület nevében meghozzuk. Az a pénz, a melyet Önnek egy előkelő egyesület nyújt, az elismerésnek csak külső jele s egyéb semmi; de Ön ebből megtudhatja, hogy fáradozása nem hiába való, hogy nemcsak előjárója elismeri azt, hogy Ön kötelességtudó férfi, hanem, hogy mások is figyelemmel vannak Ön iránt. Erre Ön valóban büszke lehet. Mi, a kik az állatok védelmét tüztük ki egyesületünknek feladatúi, mi észrevettük Önt; mert hiszen Ön nem csak hogy ép állatokat kezel, hanem beteg állatoknak, amelyek kétszeresen is reá szóróinak az ember védelmére, azoknak Ön hű ápolója s ha már nehéz az ép állatot ápolni — mert hiszen a természet megtagadta tőle az értelmes szót — mennyivel nehezebb a beteg állat ápolása, szükségeinek, vágyainak felismerése! Mi tudjuk azt, mennyi szeretet s mennyi megfigyelés kell ahoz, hogy valaki a beteg állat szükségeit eltalálja s hogy emberségesen bánjon az önmagával tehetetlen, sokszor egészen elhagyatott teremtéssel. S a midőn az Ön fönöke az Ön jó és sikeres szolgálatait elismeri, akkor ez azt jelenti, hogy Önben megvan a rideg kötelesség teljesítésén kívül buzgóság és a kellő szeretet is. Ezt

akarjuk megjutalmazni s ennek elismerését fűzzük a pénzbeli jutalomhoz, mint külső jelhez. Abban a meggyőződésben élünk, hogy Ön, mint eddig, úgy ezentúl is híven fogja teljesíteni nehéz szolgálatát, hogy példájával buzdítani fogja tár sait is és legyen meggyőződve, hogy mi Önrol ezentúl sem feledkezünk meg. Vegye tehát a jutalmat, vele együtt azt az okmányt is, mely a jutalom átadását bizonyítja s a melyre Ön mindenkor büszkén tekinthet, mert ez azt jelenti, hogy félezernél több tisztelességes ember elismeri Önnek derék voltát.»

Az egész személyzet arcán meglátszott ez alkalom jó hatása.

A rendőrségnél szintén képviselve volt egyesületünk s ott elnökünk, KIRÁLYI PÁL, előbb a főkapitányhoz, utóbb a jutalmazott rendőrökhoz intézte szavait, különösen hangsúlyozván azt, hogy az állatok védelme emberi kötelesség, de gazdasági érdek is; továbbá kifejtette a rendőrség és a közönség közötti jó viszony üdvösségeit s elismerte azt, hogy a rendőrség az állatvédő egyesülettel szemben minden készséget tanúsított.

A főkapitány a jutalmazottakról elismerte, hogy kötelességtudó és szolgálatkész emberek s hogy a jutalmak valóban a méltók kezeibe adattak.

Az állatkertben STRAUSZ GÁSPÁR jutalmazása az állat- és növényhonosító társaság elnöke

dr. SZABÓ JÓZSEF egyetemi tanáiv SERÁK KÁROLY igazgató s több választmányi tag, részünkről KIRÁLYI PÁL elnök, HERMAN OTTO főtitkár, dr. MÜLLER KLOTILD vál. tag, dr. MÜLLER EDE alapító és dr. LADÁNYI JÓZSEF rendes tag, SZAL- LENBACH IMRE id. másodtitkár és szép számú közönség jelenlétében történt. A jutalmak kiosztása után KIRÁLYI PÁL elnök barátságos lakomára hívta meg az egyesület tisztkarát s néhány tagját.

A választmány el van határozva arra, hogy a jövő évi jutalmak nyilvános ülésben ünnepélyes módon fognak kiosztatni.

FŐVÁROSI ÁLLATKÍNZÓK.

Magyar társadalmunkban száz és ezer jelenség nyilatkozik, mely helytelen, sőt rossz; a melyet azonban mi, e jelenségek minden nap szemlélői, észre sem veszünk. Szemünk felületesen átsiklik rajtok; fülünket nem érintik valami érzékenyebb módon s így vissza sem hatnak értelmünkre, nem szólítják ki a cselekvést sem.

Megszoktuk, mert minden nap s e megszokás megszibbszítja eszünk és szívünk jótékony visszahatását.

E megszokott dolgok közé tartoznak az állatkínzás jelenetei is, melyek fővárosunk utcáin, terein valóban százával s ezerrel láthatók, hallhatók anélkül hogy valamiképen feltűnnének.

Sőt legtöbbször úgy van az, hogy a kínzók maguk sem emelkednek — vagy helyesebben — nem sülyednek az öntudatos cselekvésig, mert az állatokkal úgy bánni, a hogyan bánnak, az náluk átöröklött szokás.

De nem úgy az idegen, legkivált az angol, aki ha ritkán is, de csak ellátogat édes hazánk gyöngyébe, a fővárosba is.

Az angolnál az állatok iránt véghetetlen finom érzék fejlődött ki. Lelkülete sokkal emelkedetebb hogysem megengedné, hogy avval a lénynyel, mely hatalmában van, e hatalmat szükség nélkül éreztesse vagy épen visszaéljen vele. Ez az állatokkal való jó bánásmódnak tiszta erkölcsi alapja, mely az angol természetnek nemcsak jellemző, hanem szerves része. A mellett az angol, mint kiválóan gyakorlati ember nagyon jól tudja, hogy azon az erkölcsi alapon, a melyen az állatokkal szemben áll, neki anyagilag is roppant haszon kínálkozik, tisztán tudja azt, hogy ő lovaival, ebeivel, szarvasmarhájával, sertései-vel, majorságával, galambjaival s mindenkel, a mi háziállat csak addig uralhatja a világ piaczait, a míg azokat az állatokat faj tekintetében tisztán, s egyébként gondosan jól tartja, minden védelemben részesíti. Az angolnál tehát épen ellenkezőleg, az állatokkal való jó bánásmód a megszokott jelenség, mely neki, ott ködös hazájában fől nem tűnik.

Nos, ezt az angolt végig kísérjük fővárosunk terein, utcáin; bevezetjük művelt köreinkbe, éreztetjük vele ősi erényeink legnagyobbikát: igaz magyar vendégszeretetünket. Föl fog kélni

ismertessük meg társadalmunk árnyoldalaival is, mert nem barátja a felszínességnek, mélységre törekszik, hogy alapos ítéletet szerezzen magának; elkísérjük tehát lebujokba, városvégi bűnfészkekbe s azt fogjuk tapasztalni, hogy ve-lünk szemben mindaddig tartózkodni fog az ítéletmondástól, míg észre nem veszi, hogy őszintén bántunk vele, nem szépítgettünk, nem akartuk téves utakra terelni. Mihelyt erről meggyőződött, kíméletesen, óvatosan ugyan, de ítéletet fog mondanival nem is első helyen, de a másodikon minden esetre föl fogja hozni az állatokkal való «nem célszerű» (kegyetlen gondol!) bánásmódöt, mely mintha azt bizonyítaná, hogy alsóbb néposztályunk nem épen jószívű.

Nekünk nem kis fáradtságunkba fog kerülni az, míg angolunkat meggyőzzük arról, hogy a főváros tiszta kofa és kocsis társadalma, s részben a mészárosság is, ősei szerint nem épen Pusztaszer-ről vette eredetét, amint hogyan igaz is, hogy kínzás közben nem huszárimádsággal, hanem «szakramentirozással» könnyít a lelkén s hogy a leg-rondább négykrajczáros omnibus elé fogott leg-roskatagabb gebének kocsisa és tulajdonosának csak legújabb időben engedtetik meg, hogy vezetéknéve i-vel végződjék, mit ő természetesen legott y-nnal cserél föl; szóval, hogy a «jószágára» mindenha büszke magyarnak vajmi kevés

része van a főváros utcáin tapasztalható állatkínzásokban. Hogy angolunk nem lesz bámulója — helyesebben tisztelője — a rendőrnek, ki sokszor barátságosan beszél egy állatkínzóval, pld. valami sváb menyecskével, melynek hátán, mellett lábuknál fogva felakasztott tialibák vergődnek, lihegnek, az csak nagyon természetes.

Hogy ne csak szóval mondjuk el, hanem más-kép is bemutassuk fővárosunk állatkínzó mintaképeit, folyamodtunk JANKÓ JÁNOS kedves barátunk kitűnő művészetteléhez s a nemes cél fölemlítőse elég volt arra, hogy a művész rajzónjával kifejezze azt, a mire az élő és írott szó képtelen.

I. A kínzó alkotmány.

A csirkegyötrés e nemének fogalmához kell 80—100 csirke, lábánál fogva ötösével-hatosával összekötözve; egy puttonalakú, vászonnal bevont faalkotmány, jó éles szélekkel s egy fogatlan — lelketlen vén satrafa — hogy «Kézi» vagy «Mirzl»-e a neve, az nem változtat a dolgon.

Az el nem kelt csirkéket fejjel lefelé, az éles peremen átveti az a tiszta satrafa, úgy, hogy fele részök befelé, fele részök kifelé van akasztva, aztán a hátára veszi az egészet s órán át czipeli ide-oda. Kivált a vámháztérről a Sándor-útcza

felé sűrűn jár ez a kínzó alkotmány, a csirkék egy része elalél, a «Bézi» csak úgy nyög a teher alatt. Angolunk e jelenetre azt jegyezte meg,

hogy Angliában csődületet okozna s a legkeményebb büntetésben részesülne. Nálunk a «megszokás» annyira van, hogy sem a vámház- sem a Calvintér rendőre észre nem veszi, ha igen, semmi különöst nem lát benne, olyat már sehogysem,

a mi a kihágásokról szóló büntetőtörvény 86-ik szakaszába ütköznék. Kívánjuk, hogy e leírt és lerajzolt élő botránynak már egyszer vége szakadjon, annyival is inkább, miután egy kis kézi szekér és csirkekosár kötelező behozatala a közönséget a megbotránkoztatástól, a csirkét a kín-tól, a «Rézi»-t pedig a nyögéstől megkímélné.

2. A kínzó átalvető.

Ez évad szerint más-más párákat veti alá a kínok kínjának. Megkezdi a csirkéken, átmegyen

a libákra s végzi a pulykákon. Minthogy ez a kínzó fajta házal, tehát sokat kell járnia útcza-hosszat, házról-házra, képviselői nem a satrafák, hanem a talpas-tenyeres, bokorugró szoknyás társadalomból vétetnek. Hogy a háton és mellen lábánál fogva felakasztott nagyobb állatok, pld. libák, pulykák ne vergődjenek, ezt ezek a szívtelelenek egy valóban bestiális fogással érik el úgy t. i. hogy a térd *hajtása ellenében törésig megfeszítve legyen!* Egy ily kínzót az angol rendőr elfogatási parancs nélkül a békebíró elé állítja, ki első esetben 30 frt, minden további esetben 50 frt büntetéssel sújtja az illetőt, a mint ezt Végh Arthur barátunk ismertető czikkéból világosan megtaníthatjuk.

Ez sem tűnik föl rendőrségünknek, mert minden nap s így megszokott látvány. Angolunk e képtől elfordít.

3. A gúzs.

Ez nemcsak fővárosi, hanem országos kínzási mód, melyet minden halára szánt borjú kiállani kénytelen, mely egyike a legnagyobbaknak, valóban szívtelen, embertelen s hozzá még a gazdára nézve nagy anyagi kárral jár, mert hiszen a vidékről gúzsbakötve szállított borjú súlyvesztes-

héte 1—3 kiló között ingadozik, úgy, a mint közelebbről vagy távolabbról szállítatják, hamarabb vagy később jut a minden kínoktól meg-

mentő kés élre. Ez ellen az embertelenség ellen léteznek fővárosi hatósági rendeletek — mind hiába! mert a végrehajtás — az a végrehajtás! lanyha, ha nem épen semmi. Ezelőtt vagy huszonöt évvel Berlinben nehány lelkes, jószívű

író, hadat üzent a borjúgúzsnak s kivitte, hogy a hatóság a borjúknak ketreczekben való szállítását rendelte el. Berlin tiszta mészárosai nemcsak zúgolódtak, hanem «kravallt» ütöttek. De a hatóság nem tágított s mi történt? Két év múlva a mészárosok díszküldöttséget menesztettek a kezdeményező íróhoz, bocsánatot kértek s hálálkodtak, mert megérezték, hogy a ketrecz-szekereken szállított borjúk után bevételök egy teljes harmadrézsssel növekedett!

4. A ló tragédiája.

«A kis csikó!» igaz magyar háznépünk patriarchális életében, mennyi öröme, mekkora gyönyörre rejlik abban a «kis csikóban»! Szereti a báránykát, a kis kutyát, a kis cziczát, a pelyhes csirkét, libukát, a boczt és a malaczt; de hát az a kis csikó, azt mégis csak legjobban szereti, az büszkesége is. Czifra, csengős nyakravalót szab reája, az egész háznép kényezteti, kenyerezi azt a délczeg, kirúgó, aranyos jóságot: «a mi cskónkat».

A csikóból ló lesz, úri kézre jut; tele tüzzel jójáró, jól végzi a dolgát, csak a színe miatt nem illik a «czugba», — hát eladják s fiakkerkézre jut, a hol a szín nem épen döntő körülmény, ha-

nem igenis a járás, mert a kaszinó uracsainak minden sietős a — — semmittevésök, a sebes lovát fizetik legjobban.

A főváros gyilkos kövezetén telet-nyarat töltve, rossz patkolás során a legjobb fiakkerló is akomfortábli sorsra jut s már ekkor előlábai reszketősek, térdben roskadozók, esőben bunkósok; az egykor oly tüzes teremtés sokat bóbiskol s inkább csak roskadozó teste súlyával szállítgatja a vidék termetes népét podgyászostul az indóházból a szállóba s megfordítva.

Ez már dramaticus helyzet s a tragédia még hátra van, mert ez a vége a ló földi pályájának.

A komfortáblis kezéből az építési vállalkozó kezére kerül s bekövetkezik a nagy jaj. Egy keinetlen, nyikorgó földhordó taliga elé fogva, tol-dott-foldott, húsbavágó hámmal hordja a földet meredek, kátyus lejtőkön a paloták alapjaiból: elfelejti az ostort, mert már csak a boldog vége, a lőcs s a kapa nyelének irgalmatlan ütései járják; szeme vakúl, nyelve kilóg: a szánalom élő képe! De hát ki szánja meg? talán a vállalkozó úr, ki árlejtés útján kapta a munkát? hiszen az «kiveri» a hasznát emberből, állatból, mindenből; vagy az a pálinkától bűzös, kocsisnak csúfolt zsarnok? Bizony egy sem; egy élő lény sem, sem az irgalom, sem a törvény szent nevében, sehogysem. A szegény gebének, mely minden

lépésével embert szolgált, ennek könnyítette munkáját, szerezte kényelmét, e szegénynek már csak egy jól tevője van, egy irgalmasa: a halál. S mikor már összeroskadt s a végek végét járja, hát «dögnek» nevezik, oldalbarúgják az egykori «kis csikót!»

Valahányszor illet lát a mi angolunk, elhagyja flegmája s egy erős «Goddam!» mellett kifakad: «no uram! ez mégis ázsiai barbárság». Igaz!?

S vájjon nem ide sorakoznak-e azok a szegény párák, melyek legnépesebb utcáinkat éktelenítik, a «négykrajczáros», «hatkrajczáros» kintorna omnibuszok — s az a sok tiszteles öltözettel, «műveltségre» rátartós úri nép nem szégyenli magát nyolczával, tízével beülni s annak a párának hörgését hallgatni? Es a hatóság -----?

Hogy e képek s e sorok valami nagy hatással volnának, vagy épen még javítanának is a dologon — hát nincs bennünk annyi optimizmus, hogy elhagyjuk; de fölveszszük a küzdelmet most is, minden, emberies érzetünk parancsából, az irgalom szent nevében s folytatni fogjuk addig, míg foganatja leszen: műveltségünk elismerésének szent érdekében.

HERMAN OTTÓ.

AZ ÁLLATVÉDELEM

AZ ANGOLOKNÁL.

Írta Dr. VÉGH ARTHUR.

Érdekes és tanulságos az a vaskos kis kötet, a melyet JOHN COLÁM, a «royal society for the prevention of cruelty to animals» titkára adott ki és a melynek címé: «Cruelty to animals». Mindjárt az első két lapon olvashatjuk a védnökök egész névsorát. A legfőbb védnöknő: maga a királyné. Utána jönnek sorban a walesi és edinburgi herczegek nejeikkel és úgy a többi «Royal Highness», «Duke», «Marchioness», «Earl», «Countess», «Baroness» és «Lady». Az elnök: the right hon. lord Aberdare. Alelnök nem kevesebb, mint 21 van, élükön LUCIEN BoNAPARTE-val.

A kötet három főrészből áll: 1. útmutatások mindenknak, a kik az állatvédelmet gyakorolni akarják; 2. az állatvédelem ügyében hozott országos törvények; 3. esetek felsorolása.

Az útmutatások gyakorlati (eljárási) szabályokat tartalmaznak mindenek részére, a kik az állatkínzókat megérdelemlett büntetésekben akarják részesítni. Íme egy pár ilyen szabály: Ha rendőr van kéznél a kínzás elkövetésekor, akkor ezzel a rendőrrel lehet és kell elfogatni a sértőt. A rendőrség ily esetben nyomban kiméri a büntetést. Ha pedig rendőr nincs kéznél, akkor a bíróságnak kell az esetet följelenteni. A bíróság nyomban megidézi a vádlottat s a mennyiben félős, hogy megszökik, azonnal le is tartóztatja. A följelentő jegyezze föl pontosan a kínzási esetnél előfordult körülményeket. Ha például egy omnibus vagy bérkocsi, vagy más jármű kocsisa vagy kalauza a vádlott, ki kell tudni annak nevét és lakását s följegyezni a jármű számát; követelni kell a kocsitartási engedélyt s annak lényeges pontjait szintén notálni. Föl kell jegyezni továbbá az időt, mikor, és a helyet, ahol a sértés elkövetetett. Constatálni kell a kínzás által okozott seb minőségét s a mennyiben az eset súlyos, állatorvos után kell nézni, aki aztán egyszersmind tanúként is fog szerepelni. Szükséges különben az esetnél jelenlevők közül is egy-két tiszteséges egyénnek nevét és lakását is följegyezni, hogy a bíróság ezeket is kihallgathassa mint tanúkat.

Aki pedig attól tart, hogy az esetnek szívére

vétele által magára kellemetlenségeket okoz s esetleg magát zaklatásoknak teszi ki, az írja meg levélben a történteket s azt intézze a védegylethez, a mely a legszigorúbb titoktartás pecsétje alatt maga fog procedálni.

Most pedig térjünk át az állatvédelem tekintében hozott törvényekre. 1849. aug. 1-én (12. és 13. Viet. cap. 92.) hozatott egy speciális törvény, «az állatok hathatosabb védelme érdekében». Az első szakaszban hivatkozás történik a IV. Vilmos alatt hozott törvényekre. A 2-ik szakasz így szól: «Aki — bárki legyen is az — kegyetlenül megüt, túlhajt, kínoz valamely állatot vagy rosszul bán vele, avagy másról arra indít, öt fontig terjedhető pénzbüntetéssel büntettetik, minden egyes esetben.»

3. §. A ki helyet ad, pénzért, azon célból, hogy bika-, medve-, borz-, kutya-, kakas-viadálok tartassanak, vagy ily célra más állatok használtatnak föl: úgyszintén a ki az ily viadalokat bármi tekintetben is elősegíti, öt fontig terjedhető pénzbüntetéssel büntettetik.

4. §. A sértő, a pénzbüntetésen fölül, esetleg a tulajdonossal szemben is kötelezve van 10 fontig terjedhető kárterítésre.

5. §. A ki állatját nem látja el a szükséges élelemmel és itallal, 20 shillingig terjedhető pénzbüntetéssel büntettetik.

A 6. §. egy későbbi (17. és 18. Vict.) törvény megváltoztatta.

7. §. A kinek van ugyan engedélye lóhús-vágásra, de ajtója fölé nem szögezi ki, hogy «engedélyezve lóhús-vágásra», öt fontig terjedhető pénzbüntetéssel büntettetik.

8. §. Ugyanilyen büntetést kap, aki helyet ad pénzáért, oly özéiből, hogy ott nem engedélyezett módon lóhúst vágjon valaki.

9., 10., II. §§. lényegtelenek.

13. §. Aki valamely állatot úgy kötöz Össze, úgy rak kocsira, vagy úgy hord a vállán, hogy ezzel az állatnak szükségtelen fájdalmat okoz, első ízben 3 s minden további esetben 5 fontig terjedhető pénzbüntetéssel sujtatik.

13. §. minden rendőr jogosítva van az állatkínzót, minden más hatóság közbejövetele s elfogatási parancs kieszközlése nélkül, a békebíró elé állítani.

1 i. §. A békebíró, bárki parancsára s minden írásbeli följelentés mellőzésével, sommás úton hallgatja ki a panaszlót, panaszlottat és tanúkat. Illetékes pedig az a békebíró, a kinek területén a sértés elkövettek.

15. §. Az idézések kézbesítéséről.

16. §. A békebíró föl van jogosítva, mielőtt még az idézési végzést kiadta, az elfogatási parancsot kibocsátani az állatkínzó ellen.

17. §. Ha pedig a szabályszerűleg megidézett tanú nem jelen meg, akkor a békебíró ez ellen is kibocsáthatja az elfogatási parancsot.

18. §. A ki nem fizeti, vagy nem fizetheti meg a rámért pénzbüntetést, az három hónapig terjedhető börtönbüntetéssel sújtatik.

19. §. A rendőr, a ki az állatkínzást színről-színre látta, biztonságba helyezi a járművet, a mely azon esetre, ha az elítéít a pénzbüntetést pontosan le nem fizeti, eladatik s a befolyt vételáról mindenekelőtt a költségek és a pénzbüntetés vonatnak le.

20. §. A ki bármely időben és bármely módon, törvényellenesen akadályozza a rendőrt az ezen törvényben előirt kötelességei teljesítésében, 5 fontig terjedhető pénzbüntetéssel büntettekik.

21. §. A pénzbüntetések hovafordításáról intézkedik.

22. §. Ha a tulajdonos nem állítja elő az állatkínzással vádolt kocsisát, időről-időre 40 shillinig terjedhető pénzbüntetéssel sújtandó, minden addig, míg a békебíró e tekintetben rendeletének eleget tesz.

A 23. §. módosítja all. és 12. Vict., c. 43.

24. §. lényegtelen.

25. §. biztosítja a panaszos részére a felebbezési jogot.

26. §. Formahiányból nem szabad a békebírónak a panaszt visszautasítani.

29. §. Felsorolja a házi állatokat, a melyek mindenkor értendők, ha a törvény csak «animal» kifejezést használ.

íme a valóban hatható törvény lényegesebb pontjaiban.

Ezután föl van sorolva még egy sereg törvény, a melyek közül az 1854. július 31-én életbelépett 17. és 18. Viet. cap. 60 megtiltja, hogy a kutyák teherhordásra használtassanak; az 1839. augusztus 17-én kihirdetett 2. és 3. Viet. cap. 47 részletes utasításokat tartalmaz a londoni rendőrség számára; az 1876. augusztus 15-én kihirdetett 39. és 40. Yict. cap. 77 az állatokon véghezvinni szokott kísérletek ügyét szabályozza; az 1871. július 24-én publikált 34. és 35. Yict. cap. 56 különösen a kutyákat veszi oltalmába; az 1880. szcpt. 7-én kihirdetett 43. és 44. Viet. cap. 35 pedig a vad szárnyasokat védelmezi.

A könyv legnagyobb részét az *egyes esetek* teszik ki. Több mint 200 lapon át olvashatni a bírói ítéleteket, a melyek mindenről tanúskodnak, hogy az angolok az állatvédelmet a legnemesb értelemben gyakorolják és a lelketlen kínzókat ép úgy, mint a szívtelen tréfákban gyönyörködőket kérlelhetlen szigorral büntetik.

FONTOS KÖZLÉSEK.

1. Az Állatvédő Egyesületet irodahelysége Herman Ottó főtitkár lakásán, Múzeum-épület földszint 14. szám balra van.

Hivatalos órák, a mikor az egyesületi tagok ügyeiket elvégezhetik, minden szerdán, és szombaton d. u. 4 órától β-ig tartatnak, a minden is a főtitkáron kívül a pénztárnok és másodtitkár van jelen, kik az évi díj átvételével s az évi jegyek kiállításával meg vannak bízva.

A mondott napokon vehetik át az egyesületi tagok könyvillettényeiket is, a melyek ingyen járnak. Ugyan e napokon jelenthetők be az irodaiban az egyesületi tagok által észrevett állatkínzások s egyéb megfigyelések is.

2. Az évi díj beszedésével s az igazoló jegyek kiosztásával az egyesület szóig óvja Go dó Mihály is meg van bízva; az egyesület érdekkében azonban főlkérem a tiszttel tagokat, méltóztassanak minél nagyobb számban az évi díjat vagy személyesen, vagy megbízottak által, vagy postai utalvánnyal befizetni,

minthogy a szolga által való beszedés lassúság mellett még igen tetemes áldozattal is jár, mely az amúgy is csekély évi díjai még alábbra szállítja s így az egyesület anyagi fejlődését érezhetően korlátozza.

3. Az egy es lilét tiszelt tagjai felkéretnek, hogy lakásváltoztatás esetében ezt az egyesületnek tudtára adni méltóltassanak.

Felkéretnek a tagok végre arra is, hogy az alapszabályok értelmében működő osztályt választani s azt levelezési lapon alólírottal tudatni méltóztassanak.

5. Gyűj tőivek az egyesületi irodában szerdán és szombaton d. u. 4—@ óráig átvehetők.

6. Ugyané napokon aj tagok is beiratkozhatnak.

Budapest, 1883, július ban.

*Herman Ottó,
főtitkár.*

OKMÁNYOK

Hogy az egyesület tiszta tagjainak az egyesületi iroda munkálkodásáról, annak mivoltáról némi tájékozást nyújtsunk, fogadják szívesen a következő okmányokat, a melyek a hatóságokkal való érintkezést világossá teszik s az eredményeket is föltüntetik.

I.

Tekintetes Tanács!

Daczára minden létező, az állatvédelemre vonatkozó törvényeink és törvényhatósági rendeletcink intézkedéseinek, tagadhatatlan, hogy a fővárosban utcazserte, a nap minden szakában egymást érik az állatkínzás mindenfélre nemei, anélkül, hogy a közrend fentartására hivatott közegek bár csak figyelmettőleg is közbelépnének.

E jelenetek között gyakoriságuknál fogva a legföltinöbbek — hogy ne mondjuk legbotrányosabbak — a majorságai való házalás, mely alkalommal a major-

ság lábánál fogva tuczatszámrá összeköttetik s vállra vetve étien-szóróján naphosszat hurczoltatik; továbbá *a borjúknak gúzsba kötése* s ily állapotban a húspiaczon való hevertetése, részben pedig még mindig így folytatott szállítása is.

Eltekintve attól, hogy e jelenetek minden művelt emberre nézve kínos hatással vannak; sót eltekintve attól is, hogy egyesületünk titkárának jelentése szerint, a Budapesten megfordult előkelő idegeneknek legtöbbje ezeken megütközik s részben azokból is következtet a magyarságnak a külföldön amúgy is eléggé kétségbenvont műveltségére, létezik még egy más szempont is, mely minket arra készítet, hogy a tekintetes Tanácsot ez ügyben való erélyes intézkedésre tiszteletteljesen fölkérjük.

Nem gátol ebben még az sem, hogy tudomásunk szerint az illető tanács-osztály e tárgygyal már foglalkozik, mert úgy gondolkozunk, hogy a specialiter az állatvédelemmel foglalkozó erkölcsi testület szavának, a megfelelő helyen megvan a maga értéke is.

Az egyesület alelnöke s a m. kir. állatgyógyintézet főnöke, ngos Tormay Béla kir. tanácsos úr, kinek ebbeli szakérteleméhez kétség nem férhet, úgy az egyesület első titkára, Herman Ottó képviselő úr is, egy-behangzóan oda nyilatkoztak, hogy az így összekínözva hurczolt állatok húsa *tápértékre épen* úgy, *mint egészségességre* nézve tetemesen veszít, mert a lábaknak erős összekötözése meggátolja a megkötözött tagokban, majd megzavarja az egész testben is *a vérkerinést*, minek folytán az izmok, tehát a voltaképen

táplálékra, szánt állati részek, *betegesen rí fajulnak*, így a szó szoros értelmében vett egészséges táplálékokat többé nem nyújthatnak.

Mindazok, a kiknek sorsuk, hogy vendéglőkben étkeznek, vagy egyáltalában a húsneműeket a pinczon szerzik be, s a kik e mellett az igazi házi étkezést is ismerik, mindazok észreveszik, hogy bármily kitünnően legyen is elkészítve az a húsnemű, van «valami» sajáságos benne. Ez a «valami» biztosan az állatokkal való rossz bánásmódra vezethető vissza s e valamiből következik az embereknek az az elbetegesedése, mely triviálisan «gyomorhnrútnak» neveztetik, s a mely ellen a tapasztalt orvos, igen helyesen s mindig sikerrel, a falusi levegőt és «jó falusi kosztot» szokta ajánlani.

Az állatvédő egyesület abban is látván egyik fontos föladatát, hogy működését közgazdasági és közegészségügyi tekintetben érvényesítse, indíttatva érzi magát a tekintetes Tanácsot ezennel tiszteletteljesen fölkérni, méltóztassék szigorú intézkedést tenni az iránt, hogy:

1-ször. A majorsággal való házalás, ha már meg nem szüntethető, ezentúl csak *megfelelő kosarak használata mellett* engedtessék meg, ez intézkedés áthágói ellen pedig alkalmaztassák a kihágásokról szóló, 1870-dik évi, szentesített büntető törvénykönyv 86. dik §-a.

2-szor. A gúzsba kötött borjúkra nézve utasítassanak az illető közegek úgy a húspiaczon, valamint és legkivált a váczi- és múzeum-körúton való szorgos felügyeletre és eréyes közelépésre; végre a budai

oldal kisebb szállóiban is, hova a borjúszállítók szekereiket beállítani szokták s ahol azután megtörténik az, hogy a szegény állatok napokon át a legnagyobb kínokban elvergődnek.

Abban a reményben, hogy a tekintetes Tanács e legjobb indulatunk által sugalt szerény felterjesztésünket becses figyelmére méltatni fogja, maradtunk tisztelettel stb.

Julius 1882.

*Királyi Pál elnök.
Herman Ottó titkár.*

II.

Tekintetes alispáni hivatal!

A Budapesten működő állatvédő egyesület azon tapasztalatra jutott, hogy a fővárosi madár-piaczokat leginkább pestmegyei, különösen budavidéki (Csonbánka, Kaláz, Pómáz) stb. lakosok árasztják el apró pelyhes madarakkal s más eíéle idéten állatokkal, kik ezen szegény állatokat fészkestől együtt szedik le a fákról — illetőleg lopják el — és azokat mezei rendőri tilalom ellenére több más állattal (mezei nyúl, mókus, süldisznó stb.) együtt a fővárosi piaczra eladás végett hordják. — Eltekintve attól, hogy ezen picziny jószágok úgy sem élnek meg, továbbá hogy az elárúsítók másnak a birtokát pusztítják, még nemzetgazdaszáti szempontból tekintve is ez által sok kárt okoznak, mert az ártalmas rovarokat és hernyókat pusztító állatokat fogyasztják; végre még a

madarak éneklésében gyönyörködő emberiséget is sok élvezettől megfosztják.

Ezeken fogva tiszteletteljesen kérjük a tekintetes alispáni hivatalt:

Méltóztassék a megyebeli összes községek lakosainál a madarak és más egyéb apró állatok pusztítását eltiltani, egyszersmind tudomásukra juttatni, hogy a fővárosi piaczokon különösen a pelyhes madarak és apró állatok árulása tilos és hogy az ez ellen vétők azon kívül, hogy a piaczra hozott áruik tölök elköbozatalak — ismétlés esetében még meg is fényittetnek. A midőn kérésünket ismételnénk, egyúttal van szerecsénk az egyesület kiadványát — melyben az alapszabályok is benfoglaltatnak V. a. megküldeni és a tekintetes alispáni hivatal figyelmébe ajánlani.

Kelt Budapesten 1882. július hóban.

III.

35. szám.

Ngos Békey Imre kir. tanácsos és tanfelügyelő
úrnak. Helyben.

Az állatvédő egyesület a közelmúltban tartott egyik választmányi ülésén fölmerült az apró madarak megvédési ügye is, mely annyival is inkább beható tár-gyalás alá vétetett, minél bizonyosabb az, hogy e tekintetben számos panasz jogosan emelte-tett, továbbá az, hogy minden fenálló rendszabályok daczára az apró madarak fogdosása széles körben s nem csak ex professo madarászok által műveltetik.

Megdöbbentően hatott a választmányra kivált mélt. Havas Sándor nyug. államtitkár és választmányi tag-nak azon jelentése, hogy az apró madarak fogdosása a főváros budai részén az iskolába járó ifjúság által szerte gyakorolta tik.

A választmány teljesen át van hatva azon meggyő-ződéstől, hogy minden bővebb körülírás és indokolás Nagyságoddal szemben merőben felesleges és hogy a ténynek ez egyszerű constatálása következtében Ngod minden bizonynyal indíttatva érzendi magát az illető tantestületekhez egy megfelelő rendeletet intézni, hogy e valóban mcgszomorító jelenség a leghatható-sabb módon orvosoltassék.

Az állatvédő egyesület választmánya véghetetlenül lekötelezve érezné magát, ha az illető rendeletnek másolatát Ngod kegyességéből annak idejében meg-kaphatná.

Budapest. 1882'. decz. hóban.

Királyi Pál elnök.

1596. szám.

Az állatvédő egyesület t. elnökségének
Budapesten.

A folyó hó elején 35. sz. a. hozzám érkezett igen becses megkeresése alapján a fővárosi összes iskolaszékekhez és a helybeli hitfelekezeti iskolai hatóságokhoz intézett kiadványom, illetőleg megkeresésem másolatát van szerencsém a t. egyleti elnökséggel

oly megjegyzéssel % alatt közölni, miszerint lehető szolgálataimat, melyekkel az egyletnek, mint annak egyik igénytelen új tagja, különben is tartozom, jövőben is teljes készséggel ajánlom föl a t. egyletnek.

A középiskolák (gymnasiumok, reáltanodák) nem állván föliigyeletem alatt, az azokba járó ifjúság hasznló kihágásainak orvoslása iránt a t. egyesület részéről a megkeresés főtisztelendő és nagyságos dr. Lutter Nándor kir. tanácsos és tankerületi hely. főigazgató úrhoz (II. kér. kir. főgymnasiumban) lenne intézendő.

Budapesten, 1882. évi deczember hó 30-án.

Békey Imre

min. oszt. tanácsos, föv. kir. tanfelügyelő.

1596/1882. szhoz.

Az állatvédő egyesület t. elnökségének

Budapesten.

A m. é. deczember 30-án fentebbi sz. a. válasziratom kapcsában van szerencsém használatul megküldeni a magy. kir. vallás- és közokt. minisztérium kiadásában 11,500 példányban megjelenő s Magyarország majdnem minden községének ingyen megküldött «Néptanítók Lapja» című heti közlönynek f. é. 2-ik számát oly megjegyzéssel, hogy annak 29. lapjára felvett körlevelemnek, melyet a madarak védelme tekintetében a helybeli iskola-hatóságokhoz küldöttem — ezen igen elterjedt s a magyar nyelvet beszélő

vagy értő magyarországi tanítók legtöbbjének kezén megforduló lapban lett felvetele által valójában igen-igen széles körben véltem a t. egylet érdekeinek lehető propagandát eszközölni; reménylem mervén azt, hogy ha csak egy kisebb %-a az ország ifjúságának riasztatik is vissza a hasznos állatok iránt részvétTEL és szeretettel viseltető tanítók által (körlevelem meg- szívlelése folytán is) a madárpusztítás gonosz cselekményétől, ezáltal már is nagy szolgálat fog tétegni a t. egylet céjlainak elérésére országszerte.

Budapest, 1883. január 14.

Bekey Imre

min. oszt. tanácsos, főv. kir. tanfelügyelő.

VI.

Főkapitányi hivatal.

Az «állatvédő egyesület» f. hó 2-án tartott választmányi ülésében, a következő valóban embettélen állatkínzási eset került tárgyalás alá, mely a m. kir. fővárosi államrendőrséget a legközelebbről érdekli s. épen azért a főhivatal tudomására hozatni határozatok.

A május hó 14 én rendezett lóversenyek alkalmával a mezei gazdák versenyében Merckl helybeli lakos lova lábat törte, s a helyszínén megjelent honvéd állatorvos egészen helyesen a rögtön való agyonlövetést ajánlotta.

Azonban a szolgálatban álló lovassági felügyelő, különösen pedig a 41-ik számú lovasrendőr, ahelyett,

hogy az állatorvos kérelmének eleget tettek volna s így minden csődütet is lehetetlenné tettek volna, qualifikálhatatlan durvasággal mindennek neki rontottak, sot a midőn az állatvédő egyesület tagja és ideiglenes másodtitkára Szallenbach Imre úr az állatorvos kérelmét az egyesületi igazolvány felmutatása mellett támogatta, igazolványától megfosztatott s a legdurvább módon elutasítatott.

Így történt az, hogy a ló teljes két és fél óráig a legnagyobb kínok között vergődött s csak midőn a megbotránkoztatott közönség között a zúgolódás nagy mérveket öltött, foganatosítatott a szegény pára kivégzése.

A midőn ezt a tekintetes főkapitányi hivatalnak, a kihágásokról szóló büntető törvénykönyv rendelkezései iránt tartozó tiszteletből is jelentenék, nagy megelégedéssel tudathatjuk azt is, hogy a fent megjelölt rendőri közegekkel teljes ellentében a 8-ik számú gyalogrendőrtizedes és az 54. számú lovasrendőr igen tapintatos és szép magaviselet által Hintek ki.

Június 1883.

A választmány határozata folytán:

Királyi Pál elnök.

VII.

Főkapitányi hivatalnak Budapesten.

Az állatvédő egyesület választmányi ülésén szóba hozatott a fővárosszerte észlelhető majorságkínzás, ennek pedig különösen a következő nemei:

1. A legkegyetlenebb, legbotrányosabb s gazdasági tekintetben is káros kínzást azok az asszonyok űzik, a kik minden nap dél tájban az el nem kelt majorságot a következő módon szállítják haza: van egy nagy puttón alakú vászonnal bevont alkotmány, melyet az asszony hátára vesz, e puttón külső szélén legtöbbször szegek vannak s ezekre akasztatnak a csirkék sokszor Öt ven-hatvan össze-vissza kínozva. Ez avászon-putton pedig nyilván arra való, hogy a csirkék bera-kassanak, nyilvánvaló tehát az is, hogy az a borzasztó akasztás csak a restség folyománya.

Minthogy ezek az állatkínzók legsűrűbben a vám-palota melletti tér felől a Sándor-utczába közlekednek, a kecskeméti utcza Calvin-téri kezdetén állomá-sozó rendőr ezt a botrányt igen könnyen megakadá-lyozhatná.

2. A falvakról bejövő s majorsággal, különösen pe-dig fiatal libákkal házaló asszonyok akként szállítják a szegény állatokat, hogy nagy számban átalvető módra összekötözik s úgy czipelik, hogy az állatok egyik fele az asszony hátán, másik fele az elején lóg,

Az immár beköszöntött melegben sokszor nap-hosszant lmrczolják a szegény párákat, melyeknek lihegése tisztán mutatja, hogy itatva nincsenek, mi kivált a libáknál nem csak kín, hanem közegészségi szempontból is kárhozatos, a minthogy a nehány esetben megejtett vizsgálat világosan bebizonyította, hogy az elárusított libák teljes eltikkadás következtében egészen tönkre mentek.

Szerény véleményünk szerint ez annyival is inkább

kikerülhető volna, miután a helybeli libaárusok né-melyike már úgy is igen célszerű kézi szekereket használ s megkíméli jáoszágát, e szállítási módot talán kötelezővé lehetne tenni.

A mennyiben ez nem volna lehetséges, legalább annyiban lehetne intézkedni, hogy két libánál többet a házalók ne hurczolliassanak, a libákat átalvető módjára ne szállíthassák, hanem azokat hónuk alatt vinni tartoznak.

Abban a reményben, hogy a főkapitányság kéré-sünket meghallgatni méltóztatik, vagyunk

.Tunius, 1883.

Királyi- Pál elnök.

19/1883.

VIII.

Nagyságos Kammermayer Károly kir. tanácsos
polgármester úrnak.

Grubiczy Géza miniszteri titkár úr s kívüle még mások is jelentést tettek az «állatvédő egyesület»-nél egy valóban botrányos állatkínzásról, mely a főváros vágóhídján napirenden van.

A doleg röviden az, hogy a leölésre szánt borjuk 30-val 40-vei akasztatnak fel egy sorba s részben a mészároslegények kényelmeskedése folytán, részben azért is, mert a leöletés nem egyszerre, hanem egymás után történik, igen hosszú ideig függnek fejjel lefelé s szenvedik a legiszonnyatosabb kínokat.

Némely szegény pára úgyszólvan már a halállal küzködik, mielőtt a kés torkát metszené.

Továbbá ugyanazon forrásból tudomásunk van arról, hogy a hajtsárok valóságos pokoli humorát lát-nak abban, hogy egymás marháját husángokkal ol-dalba üssék, m. p. az alatt a jelszó alatt, hogy hiszen úgyis le fog ölelni, s nem ritka az az eset, hogy a sze-gény párák bordáit betörík.

Nemcsak ugyan abból, hanem más igen tekinté-lyes forrásból is értesülünk, hogy a leöltésre szánt állatok 24 sőt 48 órát takarmány és víz nélkül ha-gyatnak.

Felmentve érezzük magunkat az alól, hogy a dol-gokhoz bővebb magyarázatokat füzzünk, mert meg is vagyunk győződve arról, hogy Nagyságodnak méltán elismert erélye és humanitása ebben az esetben is meg fogja találni a módot s az eszközt az itt egysze-rűen előadott visszaélések megszüntetésére.

Budapest, 1883. junius 0.

A választmány határozatából:

Királyi Pál elnök.

ÁLLATVÉDŐ EGYESÜLET BUDAPESTEN.

Tisztviselők.

Elnök: Királyi Pál.

Alelnök: Tormay Béla.

Főtitkár:

Herman Ottó.

Másodtitkár: Szallenbacli Imre.

Pénztárnak: Gammel Alajos.

Könyvtárnok: Fenyvessy Adolf.

Gazda: Sebők Imre.

Választmány.

Nők:

Bossányi Lászlóné.

Kuliffay Edéné.

Damjanich Jánosné.

Müller Klotild asszony.

Jókai Mórnó.

Zademak Dória asszony.

13arsy Adolf.

Férfiak:

Brázay Kálmán.

Kammermayor Károly.

Busbach Péter.

Karsay Albert.

Etlényi Lajos.

Báró Trónay Gábor.

Havas Sándor.

Tliaisz Elek.

Irányi Dániel.

Tors Kálmán.

AVerther Alvin.